

Latvijas Nacionālās frontes

LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

LATVIEŠU TAUTA IZDZĪVO SAVU LIKTENI

Intervija ar publicistu, režisoru **Robertu Klimoviču**

**HERBERTS
CUKURS IR
LAKMUSA
PAPĪRS**

DDD: Ikreiz, kad izskan Herberta Cukura vārds, sabiedrība saviļņojas – neviens nepaliek vienaldzīgs. Diemžēl līdz šim nav izveidojies kopīgs viedoklis, kas tad bija Herberts Cukurs – latviešu tautas varonis vai žīdu bende? Kāpēc, tavuprāt, joprojām

un šaura loka intereses. Par taisnīguma uzvaru uz šīs zemes vispār grūti runāt – jācer uz nākamajām dzīvēm. Arī Andra Manfelde, kura bija apņēmusies uzrakstīt libretu mūziklam “Herberts Cukurs”, bija spiesta atteikties no šīs ieceres.

Jāatgādina Kristus liktenis – kad Viņš cilvēkiem palīdzēja, tie sauca: “Ozianna!”, bet pēc tam dusmās blāva, lai sit Viņu krustā! Līdzīgi tas notiek arī ar vienkāršiem cilvē-

“Īstens nacionālisms, manuprāt, ir rūpes par savu nāciju un centieni kļūt labākiem – pārspēt citas tautas ar augstāku morāli.”

šis jautājums nav atbildēts, kāpēc nav risinājuma?

Roberts Klimovičs: Risinājums nav atrodamas ļoti vienkārša iemelsa dēļ – kāds to neļauj darīt. Attieksme pret Herbertu Cukuru ir faktors, lai saprastu, kas ir kas. Tā diemžēl pierāda arī to, ka būtībā nav svarīgi, ko cilvēks patiesībā ir darījis savas dzīves laikā, jo attieksmi pret viņu veido tikai un vienīgi varas

kiem, kuri savā dzīvē darījuši labu, bet vienā brīdī viņus pataisa par kaut kādiem idiotiem. Kā arhibīskaps Stankēvičs teica – Kristu šodien iesēdinātu cietumā par homofobiju.

Domāju, daudzi atceramas 6. Saeimas deputātu Gundaru Valdmani, tautā sauktu par “Tālavas taurētāju”, kurš tika steidzami izsaukts no jahtas uz Saeimu, tādēļ viņš ieradās uz

sēdi šortos. Par šādu rīcību viņu izvazāja pa visām aviēm un pataisīja par ākstu, lai gan viņš bija īsts Latvijas patriots, kurš uzrakstīja arī grāmatu par “Latvijas ceļa republiku”. Tikai tādēļ, ka viņš atšķīrās un bija citiem nevēlams, Valdmanis tika gluži vienkārši noslaucīts no Latvijas politiskās skatuves. Ar Herbertu Cukuru ir līdzīgi.

Jautājums – ar ko atšķi-

ras Šindlers no Cukura? Vai ar to, ka Šindlers ir izglābis simts jūdus, bet Cukurs tikai četrus? Vai arī ar ko Cukurs atšķiras no Žaņa Lipkes? Žanis Lipke tikai nenēsāja formu. Ar šiem salīdzinājumiem vēlos parādīt, ka principā pret cilvēkiem, kuri dara vienlīdz labus darbus, ir dažāda attieksme.

Turpinājums 4. lpp.

Soči 2014 jeb ROSSIJA, ROSSIJA, ROSSIJA

Normunds Melderis

LTV žurnālists

Man, Latvijas Televīzijas žurnālistam, bija iespēja klātienē vērot un strādāt Soču olimpisko spēļu laikā – šajā četrgadē lielākajā ziemas sporta veidu forumā. Jāatzīst,

uzzinot, ka esmu iekļauts to cilvēku sarakstā, kas dosies uz spēlēm, es šoreiz nemaz tik priecīgs nebiju. Krietni priecīgāks es būtu bijis, ja būtu ticis

Ja ievēroju šos divus argumentus, tad, esot jau Sočos, manas priekšnojautas lielā mērā piepildījās, kam līdzī nāca arī citi apstākļi. Bet par visu pēc kārtas.

“Spēļu laikā šķita, ka atrodos nevis olimpiskajās spēlēs, bet Krievijas čempionātā. Un tikai ārzemju žurnālistu un sportistu klātesamība liecināja, ka tā tas gluži nav.”

uz Vankūveras vai Londonas olimpiskajām spēlēm. Galvenokārt tāpēc, ka Krievija nekad nav bijusi mana sapņu valsts un ir lielais nezināmais (vai pat ļoti labi zināmais), kā arī tas, ka ziemas olimpiskās spēles subtropu joslā man šķita ne pārāk laba ideja.

**PRASME
“STRĀDĀT AR
CILVĒKIEM”**

Vispirms ir jāmin tas, kādā veidā Soči ieguva tiesības rīkot olimpiskās spēles. Pēc priekšatlases Starptautiskā olimpiskā

komiteja (SOK) atlasīja trīs pilsētas, kuras saglabāja izredzes rīkot 2014. gada ziemas olimpiskās spēles. Tās bija – Austrijas Zalcburga, Korejas Phjončhana, kā arī Krievijas Soči. Pēc tam – neilgi pirms izšķirošā balsojuma, kas notika Gvatemalā 2007. gadā – SOK deva savu novērtējumu visiem trim piedāvātajiem variantiem. Vislabāk tika novērtēta Zalcburga, tad sekoja Phjončhana un tikai tad Soči. Taču, kad notika izšķirošā balsošanas procedūra, uz kuru Centrālamerikā bija ieradies arī Krievijas prezidents V. Putins, rezultāti sanāca atšķirīgi.

Turpinājums 3. lpp.

Šajā numurā lasiet!

GLĒVĀ POLITISKĀ ALTRUISMA AUGLIS – PROBLĒMA “NEPILSONI”

→ 2. lpp.

VARBŪT KONTROLĒSIM PAŠI SAVU NAUDU?!

Saruna ar bijušo “Hipotēku un zemes bankas” vadītāju, biedrības “Krājaizdevu apvienība” biedru **Inesi Feiferi**

→ 5. lpp.

IR JĀAPZINĀS MŪSU VALSTS PROBLĒMA

Saruna ar vēstures zinātņu doktoru **Edvīnu Šnori**

→ 6. lpp.

VĒROJUMI PIRMS VĒLĒŠANĀM

Tad, kad pārvarēta krīze,
Un jau vēlēšanas drīzi,
Vara nomainīta tika.
Vai tā gudra politika?

Zaļzemnieki stropā iekšā,
Lembergs atkal grozās priekšā.
Driz pie lemšanas viņš tikšot
Visas likstas novērst likšot.

Tad, kad rosās pretinieki,
Bezzobaini drošībnieki,
Jāsāk zobus uzasināt,
Pretiniekus aplklusināt.

Šlesers varas krēslos bijis,
Solīto nav izpildījis.
Atmosfēru atkal duļķo,
Daudzus vēlētājus muļķo.

Vilušies ir vēlētāji,
Tad, kad spices spēlētāji
Iztirgot steidz zemi svešiem,
Tā mums vajadzīga pašiem.

Kas gan mēs bez zemes būsim?
Svešniekiem par kalpiem kļūsim,
Paliksim bez savām mājām.
Vai par to mēs cīnā gājām?

Preambulu vērtē slikti,
Vajagot to labot diktī.
Kosmopolīti tā domā,
Tie, kam varas spicē loma.

Onufrijs Gailums

9. MAIJS – Ēdienu diena...

Uldis Briedis
Fotogrāfs

VAI LATVIEŠU VĪRIEŠI BEIDZOT MODUŠIES?

Tuvojoties 9. maijam, notikumi Ukrainā likuši arī latviešiem beidzot atklāti atzīt, ka Latvija joprojām ir okupēta, ka liels kolonistu skaits ir drauds Latvijai un pazemojums latviešu tautai.

Dažādās sociālās saziņas vietnēs internetā (piemēram, www.draugiem.lv un www.facebook.com) tiek izplatīts aicinājums latviešiem atcerēties savu senču karotāju garu un neļaut krievvalodīgajiem diktēt savus noteikumus latviešu zemē. Publiskais atgādinājums, ka ir laiks vīriem beidzot rīkoties, ļauj latviešu sievietēm cerēt, ka latviešu vīrieši beidzot ir modušies un ka mūsu tautai tomēr ir nākotne.

Publicējam sociālajos tīklos izplatīto aicinājumu:

“Sakarā ar pēdējā pusgada notikumiem Austrumeiropā, arī Latvijā ir aktivizējušies moskaļu izdzimteni. 9. maijā okupanti ir iecerējuši ne tikai savu ikgadējo nodzēršanos un apkārtnes piemēšlošanu, bet nu jau arī viņiem visnotaļ piemērotu nodarbi – pederastisku “praida” gājienu no Strēlnieku laukuma līdz Karātavu laukumam.

Politkorektā vāvuļošana par integrāciju ir cietusi sagrāvi. Tāpat ir pilnīgi bezjēdzīgi gvelzt par to, ka mums esot jābūt sazin cik pacietīgiem, intelligentiem un ka mēs nedrīkstot nolaisties līdz viņu limenim – šādas mulķības šā gada 28. februārī stāstīja kāds gana atpazīstams cilvēks, kurš vēl pagājušā gadā kādā pasākumā bija gatavs nozilināt kāda paklīdēna viepli.

Ir pienācis tas brīdis, kad ciesties vairs nav iespējams un nedrīkst. Neba jau ar salmu kulšanu mūsu senči iznīcināja Zobenbrāļu varo ordeni, lika dāņu vikingiem cerēt nekad nesatikt kuršus, 1920. gadā piespieda Padomju Savienību lūgt mieru mūsu tautas priekšā!

Latvieši!

Stājieties atkal zem latviešu strēlnieku karogiem!

Ir jāvienojas par cīņu pret okupantiem!

Ja moskaļu kļaidoņi kļūs pavisam nekaunīgi, tad viņus var sagaidīt vēl viena Odesa, bet mūs – pirmā mirdzošā kauja par Latviju.

Viedokļi var būt dažādi, bet šajā gadījumā būtu jābūt vienam viedoklim. Ja nu kāds vispār neņemsies atbildēt uz šo vēstuli, tad jebkāda draudzība vai turpmāka sadarbība tiks neatgriezeniski pārtraukta. Nesaskatām nekādu jēgu redzēt savu draugu sarakstā nikuļus, čikstētājus un tādus, kas prot vien vāvuļot. Pārāk daudz esam redzējuši dažādus “cīnītājus”, kas nespēj pat savu gultu sakārtot.

Laiks vīriem!

Kristaps Kašs un
Kristiāns Sotaks

GLĒVĀ POLITISKĀ ALTRUISMA AUGLIS – PROBLĒMA “NEPILSONI”

Moto:

“Ja iesi pa ceļu, ko sauc “vēlāk”,
nonāksi laukumā, ko sauc “nekad.”

/spāņu sakāmvārds/

Par “nepilsoņiem” kārtējo reizi Latvijai atgādina Krievija, kas sakās cīnāties par savu uz citām valstīm aizmigrējušo tautiešu cilvēktiesībām un iedvesmo ar impērijas robežu atjaunošanas precedentiem. Krievijas Ārlietu ministrija (ĀM), atsaucoties uz starptautiskajām tiesībām, kuras Krievija pati nepilda, kaunina un norāda, kas jādara Latvijai (iejaucas Latvijas iekšējās lietās):

“Mēs esam vīlušies par to, ka ir nepamatoti noliegta nopietnās masveida “nepilsonības” problēmas esamība, kas aptver apmēram 15 procentus iedzīvotāju, tas ir, vairāk nekā

TV reklāmā, šķēļ mūsu sabiedrību, bet gan nesavienojamās ideoloģijas un mērķi. Vilks nepārstāj būt vilks, ja to nosaucam par jēru.

1937. gadā ievēribas cieņīgu precedentu etniskajā jautājumā ir devis Kārlis Ulmanis: “Mums nav iebildumu, ka mūsu sveštautieši dara visu, lai vairotu slavu viņu valstij. Mums nav nekā pretim, ka viņi paliek pie savas valodas un ka viņi neatsakās no savām īpatnējām paražām un tikumiem. Bet mēs prasām, lai katrā laikā – tagad un visā nākotnē – mūsu Latvijas pavalstnieki – sveštautieši – pirmā vietā stādītu un turētu Latviju,

“Atsaucoties uz starptautiskajām tiesībām un praksi, nacionālas drošības apdraudējuma gadījumos valsts drīkst veikt ārkārtas pasākumus un tie tiek kvalificēti kā legītimi.”

300 tūkstošus cilvēku. Šiem cilvēkiem, pat neraugoties uz to, ka viņi ir dzimuši un dzīvo Latvijā, likumdošanas ceļā ir liegta iespēja izmantot daudzas pilsoniskās, politiskās, ekonomiskās, sociālās un kultūras tiesības... Mēs ceram, ka šīs valsts varas iestādes nekavējoties izpildīs Cilvēktiesību komitejas rekomendācijas, kas vērstas uz Latvijas saistību izpildi pēc starptautiskā Pilsonisko un politisko tiesību pakta.”

“Nepilsoņu” problēma ir PSRS (Krievijas) ar militāru spēku realizētās Latvijas okupācijas un kolonizācijas nelikumīgās sekas. Lai saliedētu sabiedrību, nevar balstīties uz meliem un puspatiesībām. Katram valsts iedzīvotājam, vai tas ir valsts pilsonis vai nav, ir jāzina savs tiesiskais statuss un no tā izrietošie pienākumi. Nevis piederība citai tautībai vai nabadzība, kā tiek uzsvērts

lai viņi strādātu un pūlētos Latvijas garā. Visiem viņu darbiem jābūt vērstiem uz to, lai vispirms nāktu labums tai valstij, kuras aizsardzību un kuras likumu labumu viņi baudīs, šeit dzīvodami.”

Ne slikts padoms “nepilsoņu” problēmas risināšanai saklausāms arī interneta “Veidenbauma” izteikumā: **“Tagad nav runa par to, kā un ko ievēro Krievija. Runa ir par to, ka Latvija neievēro ANO ieteikumus.”**

Pamatojoties teiktajā, būtu nekavējoties jāatgriežas pie putekļiem klātās 1996. gada 22. augustā 6. Saeimas pieņemtās “Deklarācijas par Latvijas okupāciju”, kas aicinaja pasaules valstis un starptautiskās organizācijas atzīt Latvijas okupācijas faktu, palīdzēt likvidēt okupācijas sekas, atbalstīt centienus citu etnosu personām atgriezties savās etniskajās dzimtenēs.

Atsaucoties uz starptautiskajām tiesībām un praksi, nacionālas drošības apdraudējuma gadījumos valsts drīkst veikt ārkārtas pasākumus un tie tiek kvalificēti kā legītimi. Lai “nepilsoņu” problēmu atrisinātu, nav cita ceļa kā vien runāt patiesību: atgriezt tiem īsto starptautiski atzīto un saprotamo vārdu – kolonisti.

Šajā sakarībā:

1) ir jāpieņem deokupācijas un dekolonizācijas likums, kas nodrošinātu alternatīvu neapmierinātajiem kolonistiem (“nepilsoņiem”) – civilizētas iespējas pārcelties uz dzīvi tur, kur viņi justos labi. Būt maksimāli atsaucīgiem Krievijas prezidenta, Novgorodas un Kaļiņingradas (Kēnigsbergas) gubernatoru aicinājumiem tautiešiem atgriezties savā etniskajā dzimtenē;

2) Latvijā latviešus un cittautiešus šķēļ provocatori – ždanokas, kabanovi, lindermani, osipovi, girsi, plineri, giļmani, gaponenki, petropavlovski, kuzini, koreni... Lai apturētu šo tendenciozo pretlatvisko elementu ārdīšanas, jāpieņem likums, kas dod tiesības izraidīt no Latvijas valsts drošību apdraudošos nacionālā un etniskā naida kurinātājus – impēriskos šovinistiskos fašistus, t.s., “antifašistus” iniciatorus un barvežus;

3) jāaptur naturalizācijas process, kamēr nav pieņemti likumi un jaunpilsoņu zvērēsts, kas nodrošina latviešu tautai un Latvijas valstij lojālu cittautiešu uzņemšanu pilsonībā. Pilsona zvērēstam jānovērš jebkādas domstarpības par latviešu tautas tiesisko mērķi – ilgtspējīgu latvisku Latviju;

4) Saeimas deputātiem cittautiešiem, kas nav pirmās Latvijas brīvvalsts pilsoņi un kas pārkāpuši zvērēstu, jāatņem deputāta mandāts un pilsonība;

5) lai labotu pieļautās kļūdas jaunpilsoņu motivācijas un valstiskās atbildības veidošanā, visiem – kopš Latvijas Republikas neatkarības atgūšanas naturalizētajiem jaunpil-

soņiem – jādod parakstīt latviešu tautai un Latvijas valstij lojalitāti apliecinot šu zvērēstu. Tiem, kas atsakās zvērēstu parakstīt, pilsonība tiek anulēta;

6) jāpieņem likumi: kas nepieļauj pretvalstisku organizāciju veidošanos; kas politiskajās partijās atļauj darboties tikai Latvijas pilsoņiem; kas nodrošina citvalstu pilsoņu par noziedzīgiem nodarījumiem atvieglotu izraidīšanu no valsts;

7) ar 2014. gada 1. septembri visās valsts un pašvaldību finansētajās mācību iestādēs un bērnudārzos ir jāpāriet uz mācībām un audzināšanu valsts valodā. Tas neizslēdz tiesības par saviem (ne Latvijas valsts) līdzekļiem organizēt skolas citā mācību valodā, taču ar mācību programmu, ko noteikusi Latvijas Republikas Izglītības un zinātnes ministrija. Sākot ar pamatskolas 3. klasi, mācīt Latvijas valsts vēsturi kā atsevišķu priekšmetu ar obligātu gala eksāmenu;

8) Saeimas, pašvaldību un EP vēlēšanās ir jāizslēdz kandidēt personām, kas pārkāpušas deputāta zvērēstu (svinīgo solījumu) vai izrādījušas neloyalitāti latviešu tautai un Latvijas valstij (piemēram, N. Kabanovs, E. Krivcova, T. Ždanoka, A. Mirskis, A. Rubiks, N. Ušakovs u.tml.);

9) jāstiprina Latvijas bruņotie spēki un Zemesardze. Mācību iestādēs jāievieš obligātā jauniešu sagatavošana valsts aizsardzībai. Jāatjauno obligātais karadienestu.

Andrejs Lucāns
Burtņiekos

VAI VARA MŪS AIZSTĀV?

Jūlijs Tropš

Protams, nē! Vara mūs nodod, un ar katru dienu, ar katru latviešu tautai svarīgu notikumu pagātnes, tagadnes un nākotnes

labā šis kangarisms pieaug. Piemēru pilns kā nezāļu nekoptā tīrumā.

Likumdevējs “sarkanajiem fašistiem” aizliedz skaņu, tiesa atļauj. Igaunij un leiši savas tautas svētkos un atcerēs ir kopā ar tautu, bet Latvijā “tantuks” ministru padzen no darba. Tiesu, lēmēju un izpildvaras stabulē pūš arī tie ceturtnie varas turētāji – žurnālisti. Izņēmums – “DDD” un daži citi, kuri patiesi cīnās par latviskas Latvijas taisnību. Patiesībā spiežu roku latvietim no Daugavpils, kurš nosauca lietas istajos vārdos,

klausoties murgus radio raidījumā “Krustpunktā” par 16. martu.

Smieklīgi, būtībā traģiski, latviešu tautas “glābšanas” solījumi sāk paukšķēt arvien biežāk – kā korķi viņu izvirtušajās dzīrēs. Tautai, protams, atmetis tukšas pudeles. Un, ja tauta atkal uzrausies – vēlēšanās atkal uzcelš uz varas “tiltiņa”, tad nu komentāri lieki, šis pūlis nav cieņīgs saņemt senču izcīnīto brīvību.

Miglas – tumsas pūšana mums acīs uzņem apgriezienus. Taču nekritisim panikā, tieši pirms aus-

mas, pirms gaismas tumsa ir vislielākā. Un Dievs – Augstākie spēki – palīdz gaismas kalpiem, arī varas turētājiem.

Vai ANO tagad spēj aizstāvēt kādu? Bija reiz rūgta pieredze – Tautu Savienība toreiz nespēja nobremzēt Krievijas un Vācijas tautu iznīcināšanu, jo Hitleris ar Staļinu uzspļāva miera baltajām dūjām. Pieredze ir, mācība ir, bet vienalga ANO saglabātas veto tiesības VISIEM.

Kāpēc cilvēce vēl joprojām neko nav iemācījusies? Žēl. Svešais cilvēks joprojām cērt un cērt...

Soči 2014 jeb ROSSIJA, ROSSIJA, ROSSIJA

Turpinājums no 1. lpp.

Jau pirmajā kārtā, saņemot vismazāk balsu, atkrita Zalcburga. Otrajā kārtā starp Korejas un Krievijas pilsētām ar četru balsu pārsvaru uzvaru guva Soči un ieguva tiesības tikt dēvētai par olimpisko spēļu galvaspilsētu.

Kādi bija iemesli un argumenti katra SOK locekļa lēmumam, mēs nekad tā isti neuzzināsim. Varbūt tas bija Putina efekts (tātad garantēts valsts atbalsts), varbūt koncerta Gazprom – kā SOK sponsora – efekts. Zinot Krievijas manieres un dzīves stilu, nevar izslēgt korupciju. Pat ļoti. Daudz rakstīts ir par ietekmīgā SOK pārstāvja Monako prinča Grimaldi un Krievijas ciešajām attiecībām. Starp citu, kad dažus gadus vēlāk Krievija ieguva tiesības rīkot vēl vienu supergrandiozu sporta forumu – 2018. gada Pasaules futbola čempionātu – savā ikgadējā TV preses konferencē ar tautu, atbildot uz kāda interesenta jautājumu, kā Krievijai izdevās iegūt šīs tiesības, Putins mazliet nepiesardzīgi atbildēja, ka jānāk strādāt ar cilvēkiem! Un to Krievija pieprot. Par to neviens nešaubās. Es arī. Sapro-tiet, kā gribat.

Lielāko manu nesaprašānu radīja ne tikai SOK gala lēmums, bet pašas Krievijas izvēlēta un piedāvātā vieta ziemas spēlēm – vasaras kūrortpilsēta Soči. Skaidrs, ka viens svarīgs faktors ir tas, ka turpat netālu esošajās Krasnaja Poljana kalnu nogāzēs ar slēpošanu nodarbojas (blēņojas) pats Krievijas cars V. Putins. Taču no racionālā viedokļa raugoties, ar to vajadzētu būt par maz. Tomēr Krievijā un citās nedemokrātiskajās valstīs ir citi, bieži ar saprātīgu nesaistīti likumi. Un tie šoreiz nostrādāja spēcīgāk par vienkāršu loģiku un racionālismu. Es gan tā arī nesapratu, kāpēc spēļu vieta netika izvēlēta kaut kur citur, piemēram, Sibīrijā, Urālos vai Kolas pussalā, kur ir gan sals, gan sniegs, gan kalni, gan ziemas sporta veidu tradīcijas, kādu Sočos nekad nav bijis.

ZIEMAS OLIMPIĀDE VASARAS KŪRORTĀ

Galvenās neērtības, kas saistījās ar Soču izvēli bija:

1) Ļoti siltais klimats.

Tas nozīmēja, ka sniega kvalitāte neatbilda olimpiskajiem standartiem, un no tā cietīs sportisti un sacensību kvalitāte. Praksē tas apstiprinājās pilnībā. Siltais klimats ļāva prognozēt, ka trašu izveidošana (sniega sagādāšana) un uzturēšana prasīs ļoti

daudz pūļu un naudas. Arī šis faktors vēlāk atbilda iepriekšējām prognozēm.

2) Spēļu dārdzība.

Tas bija neizbēgami, jo Sočos pirms spēlēm nebija neviena kaut cik spēļu cienīga objekta. Tas nozīmēja, ka visi spēļu objekti jābūvē no nulles. Tāpat lielas investīcijas prasīja infrastruktūras objektu izbūve. Kā liecina pēdējie dati, spēles Krievijai izmaksāja ap 51 miljardu dolāru. Tas ir vairāk nekā visas līdz šim aizvadītās ziemas olimpiskās spēles to vēsturē kopā!!!

Papildus minētajām problēmām bija un ir vēl viena. Skaidrs, ka daļa no ieguldījumiem vietējā infrastruktūrā – ceļi, dzelzceļš, lidosta utt. – noderēs arī pēc spēlēm. Tas ir ilglaicīgs ieguldījums, bet ko darīt ar uzceltajiem ziemas spēļu olimpiskajiem objektiem pēc spēlēm? Un ko darīt ar mājām un spoku pilsētām, kas tur radītas par godu sešpadsmit dienu dzīrēm?

Runājot par olimpisko spēļu sniega (otra daļa – ledus sporta veidi) sporta veidu trašu kvalitāti, prakse apliecināja, ka sākotnējās bažas nebija bez pamata. Daudzu valstu, arī Latvijas, sportisti sūdzējās par smago sniegu, pareizāk sakot, par sniega putru, pa kuru nācās startēt. Par to sūdzējās gan kalnu, gan distanču slēpotāji, ziemeļu divcīpnieki, snovbordisti, fristailisti. Tas nozīmē, ka gandrīz visi! Var viņus saprast, jo, dodoties uz četrģades lielākajām sacensībām, sportisti cer sagaidīt atbilstošas kvalitātes sacensību apstākļus – ar to domājot sniega segumu trasē. Taču Sočos viņus sagaidīja cita aina. Var jau būt, ka sportistiem bija jāsaprot, ka viņi dodas uz vasaras kūrorta vietu un pat kalnos – 50 kilometru attālumā no Sočiem – klimats un laika apstākļi pārāk radikāli neatšķirsies no kūrortpilsētas apstākļiem. Tomēr tā tik un tā bija neērtība.

Pildus negatīvs faktors, ko noteica subtropu klimata joslas apstākļi, bija tas, ka, lai radītu kaut cik ziemīgus apstākļus, vairāku sporta veidu sacensības notika samērā augstu kalnos – ap pusotru kilometru virs jūras līmeņa. Šis apstāklis radīja kādu citu problēmu – trases Sočos bija visnotaļ kalnaini bīstamas. Par to tika runāts jau vairākus gadus pirms lielā ziemas notikuma, kad nākamo olimpisko spēļu vietās notika pasaules kausa izcīņas sacensības. Kaut kas lietas labā tika darīts, taču visu izdarīt neizdevās. Sliktā sniega seguma un kalnaino apstākļu sintēzē sportisti sacensību laikā piedzīvoja nopietnus traucējumus un traumas. Vairāki augstas klases sportisti olimpiskos startus

beidza uz ārstu nestuvēm un slimnīcā. Nepatīkami kritieni nav nekas pārsteidzošs sportā, taču Sočos to bija pārpārēm daudz. Varēja domāt, ka augstas klases sportisti pēkšņi zaudējuši elementāras koordinācijas spējas, tomēr to kvantitāte liecināja par ko citu – vainojami sacensību trases apstākļi.

Brīžiem no šādām kritieniem epizodēm pēc tam varēja izveidot traģikomisku videoklipu, bet saprotams, ka cietušajiem no tā vieglāk nekļuva. Taču būtībā tas bija ierakstīts zvaigznēs jau iepriekš, kad tika izvēlēta sacensību vieta Sočos. Citu variantu nebija.

OLIMPISKĀS SPĒLES VAI KRIEVIJAS ČEMPIONĀTS?

Vēl viena ļoti būtiska šo spēļu īpatnība bija spēļu sacensību skatītāju jeb auditorijas pārstāvēcība. To, ka vairāku valstu augstākās amatpersonas atteicās apmeklēt spēles, protestējot pret Krievijas politiku daudzos jautājumos, zināju jau iepriekš. Viens no izņēmumiem bija pašreiz Latvijas “politiskais klauns Nr.1” Andris Bērziņš. Diemžēl. Bet tas ir cits stāsts.

Mani ļoti pārstiedza, cik maz ārzemju līdzjutēju bija ieradusies uz spēlēm Sočos. Sanāca, ka viņi arī boikotēja spēles. Esmu bijis olimpiskajās spēlēs Atēnās, Turīnā, Pekinā, taču tik maz ārvalstu skatītāju nebiju redzējis nekur. Internetā skatoties vēl 1980. gada Maskavas olimpiskās spēles videoierakstus un salīdzinot ar Sočos tribīnēs redzēto, jāsecina, ka pat PSRS laikos – stagnācijas gados, kad robežas bija slēgtas, ārzemnieku bija krievu vairāk nekā tagad Sočos. Spēļu laikā šķita, ka atrodos nevis olimpiskajās spēlēs, bet Krievijas čempionātā. Un tikai ārzemju žurnālistu un sportistu klātesamība liecināja, ka tā tas gluži nav.

Bieži gandrīz 90 vai 95 procentus no skatītāju auditorijas veidoja Krievijas līdzjutēji. Piemēram, sacensībās distanču slēpošanā, kad medaļas izcīnīja Norvēģijās slēpotājas, es trases malā saskaitīju tikai kādus piecus norvēģu līdzjutējus! Savukārt ātrslidošanas sacensībās, kur ierasts, ka pāris sektori pilnībā ir oranžajās (holandiešu) krāsās, jo viņiem tas ir nacionālais sporta veids, Sočos daudz vairāk par pāris desmitiem holandiešu, kas izkaisīti pa dažādām vietām, nebija. Šo piemēru uzskaitījumu es varētu turpināt.

Kādi varēja būt iemesli šādai mazskaitīgai ārzemju skatītāju parādībai? Domā-

ju, ka viens no tiem noteikti bija drošība. Kā ne kā, Soči atrodas Ziemeļkaukāzā – vienā no pasaules karstajiem punktiem. Turpat blakus ir Gruzija, Čečenija un Dagestāna. Terorisma akti Ziemeļkaukāzā ir ie-

rasta lieta. Tas ārvalstu tūristu pieplūdumu nozīmē neveicināja. Turklāt šie draudi bija vispārzināmi. Arī pirms spēlēm veiktie Krievijas drošības pasākumi uzticību un drošību acīmredzami neradīja.

Otrs aspekts varēja būt tāds, kāds tas ir līdzīgu valstu gadījumos, kad valsts nesen izrāvusies no pieticības un vienlīdzības sociālisma žņaugiem. Proti, ļoti vienkārša vēlme strauji nopelnīt un daudz. Tas, pirmkārt, attiecas uz viesnīcu cenām. Ārzemnieki, atšķirībā no krievu faniem, kuriem ierašanās bija prestiža jautājums, rēķina, cik tas izmaksās – ceļš, viesnīcas, biļešu cenas, utt. Dārdzībai klāt jāpieskaita arī drošības (nedrošības) faktors. Tad lēmums nedoties uz Sočiem, lai cik milš arī būtu sports, liekas absolūti saprotams.

Jāatzīmē, ka pašiem vietējiem Soču iedzīvotājiem, kā man šķita, spēles faktiski bija “pie vienas vietas”. Jāņem vērā, ka tas ir vasaras kūrorts, kur pamatā dzīvo atvaļinājuma dzīves stila cienītāji – atpūtnieki, dzīvesvietas izīrētāji, kā arī Kaukāza izcelsmes taksisti un šašlika ēstuvju tirgotāji. Kā nojaušat, šai kategorijai ziemas sports nekad nav bijis liels kārdinājums, tāpēc Krievijas līdzjutēju saimi veidoja nevis vietējie, bet puslīdz turīgi cilvēki no lielajām pilsētām, kā arī citiem Krievijas ziemeļdaļas atbraukušie, kuriem vismaz pašas ziemas olimpiskās spēles nav eksotika.

Šādu iespaidu par vietējo atšķēlību no spēlēm palielināja arī ap mediju ciematiem, sporta arēnām redzētais. Varēja just, ka arī papildus drošības pasākumu dēļ vietējiem interese bija minimāla – varbūt vieni nīgi kaut ko pārdot ārzemniekam un pašam nopelnīt, bet ne vairāk. Bija tāda kā neredzama Berlīnes mūra sajūta. Vieni Rietumber-

linē, otri – VDR. Kaut kā tā.

Nenoliedzami, ka drošībai Krievijas puses bija veltījusi īpaši lielu uzmanību, kā arī finansiālos un cilvēku resursus. Nevarētu teikt, ka tas ļoti traucēja,

jau iepriekš zināms. Uzdrošināšanos apgalvot, ka šajā ziņā Soči spēlēm nebija īsti gatavi.

Redzēju, kā viesnīcas personāls ar itāļu žurnālistiem mēģināja runāt krieviski. Kad tie galīgi ne-

bet arī neuzmundrināja. Protams, visi saprata, ka drošības draudi pastāv un tās nav pasakas, tomēr tā bija neērtība.

Atšķirībā no Turīnas, kur, izejot no mediju viesnīcas, uzreiz nonāc pilsētā pie cilvēkiem, Sočos iekļuva kaut kādā pusspoku pilsētā. Bija sajūta, ka daļa vietējo cilvēku kaut kur ir pazuduši, aizgājuši. Arī auto uz ielām bija nesamērīgi maz. Tas man atgādināja stāstus par Maskavas olimpiskajām spēlēm, kad

saprata, tad gan mēģināja angļiski. Tā vien izskatījās, ka spēļu rīkotāji ievēroja filozofiju – ja jau spēles notiek Krievijā, tad visiem ārzemju žurnālistiem, skatītājiem jāprot runāt krieviski. Tas viņiem likās pašsaprotami. Man gan ne. Nekur iepriekš neko tādu nekur olimpiskajās spēlēs nebiju redzējis. Es saprastu, ja runa būtu par cilvēkiem uz ielas, bet personālam, kuram ir paredzams tiešs kontakts ar ārzemniekiem, angļu valo-

“Es gan tā arī nesapratu, kāpēc spēļu vieta netika izvēlēta kaut kur citur, piemēram, Sibīrijā, Urālos vai Kolas pussalā, kur ir gan sals, gan sniegs, gan kalni, gan ziemas sporta veidu tradīcijas, kādu Sočos nekad nav bijis.”

daļa maskaviešu spēļu laikā dažādos veidos tika izraidīti no pilsētas. Un visi, kas zināja Maskavu ikdienā, juta tādu pustukšuma un neierastuma sajūtu. Sočos bija kaut kas līdzīgs.

Apģērba, mantu un cita veida pārbaudes Sočos bija vairāk nekā Pekinā. Piemēram, dzelzceļa stacijā Adlerā uzreiz divas pārbaudes: viena – ieejot stacijas hallē, otra – izejot uz perona. Tā sevi ietvēra mums saprotamo lidošanas pārbaudes komplekss. Lidojot atpakaļ uz Rīgu, Soču lidostā nācās novilkt arī kurpes. Spēļu laikā visapkārt it kā nemanāmi bija drošības cilvēki, snaiperi kalnos, videokameras telpās, utt.

Vēl kāda interesanta detaļa bija tā, ka liela daļa šo drošības pārbažu veicēju, arī kontaktējoties ar ārzemju žurnālistiem, lie-toja krievu valodu. Nu, ja tie krieviski nesaprata, tad gan mēģināja runāt angļiski. Man tas šķita divaini. Jo tas, ka šiem cilvēkiem būs jākomunicē ar ārzemniekiem, no kuriem liela daļa krieviski nerunā, bija

dai bija jābūt pirmajai uzrunājamai. Lieki teikt, ka cilvēki uz ielas Sočos angļiski nerunāja. Te tev nu bija starptautisks kūrorts!

Rezumējot drošības apstākļus, atzīmēšu, ka drošības pasākumi Sočos bija lielāki nekā citās spēlēs, bet samērojami. Vienlaikus tā bija arī papildus neērtība. Taču varēja no tās izvairīties, jo Soči Ziemeļkaukāzā atrodas jau ļoti sen. Tas nebija pēkšņi uz galvas uzkritis sniegs vasaras dienā. Par šīm neērtībām un problēmām vajadzēja domāt, vēl pirms Krievija izvirzīja šo pilsētu, reģionu spēlēm. Par to vajadzēja domāt un izvērtēt arī SOK locekļiem pirms izšķirošā balsojuma. Labi, ka nekas būtisks spēļu laikā nenotika. 1972. gada Minhenes spēļu traģēdija, kad tika nogalināti Izraēlas delegācijas pārstāvji, neatkārtojās, taču apdraudētā drošības sajūta tāpat atturēja ārzemniekus no došanās uz Sočiem. Un tas diez vai bija kāds liels ieguvums.

Turpmāk vēl...

LATVIEŠU TAUTA IZDZĪVO SAVU LIKTENI

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: *Kāpēc tieši Herberts Cukurs krita nežēlāsībā un tika pataisīts par simbolu latviešiem kā žīdu šāvējiem? Kāpēc ir tik liela, masveidīga melu kampanja par to, kas patiesībā bija Herberts Cukurs?*

Roberts Klimovičs: To ir ļoti vienkārši izskaidrot. Likvidējot Herbertu Cukuru, Izraēla paveica nežēlīgu noziegumu, un, ja šī rīcība nekādā veidā netiek attaisnota, tad tas arī parādās kā noziegums. Savukārt, ja Herberta Cukura likvidēšana tiek atzīta par noziegumu, tad Izraēlai par to ir jāatbild.

Pavisam nesen biju Jadvašemā (*Yad Vashem* – pasaulē lielākais Holokausta izpētes centrs Izraēlā – *red.piez.*). Pirmie vārdi, ko tur sadzirdēju, bija: *visi latvieši ir nacisti un žīdu šāvēji*. To man pateica ebrejiete no Krievijas ar uzvārdu Alksnis, kas tur strādā ar arhīva dokumentiem. Tā bija Jekaba Alksņa brālameita, kura teica, ka viņas saknes ir saistītas ar latviešiem, bet viņai par to esot liels kauns, jo visi latvieši ir nacisti un žīdu šāvēji. Kad es viņai paskaidroju, ka tā nav, viņa pateicās, ka esot viņu nomierinājusi un turpmāk tā vairs nejutīsoties. Man tieši šī paša iemesla dēļ izveidojās konflikts arī ar vietējo gidu, kura sagaida grupas no Latvijas. Arī viņa teica, ka visi latvieši ir aktīvākie žīdu šāvēji. Šis viedoklis ir tik spilgts un konflikts mums izveidojās tik spēcīgs, ka savstarpējā šķirtne nedēļas laikā, kad bijām kopā, nemazinājās. Interesanti ir tas, ka lielākā daļa latviešu, ar kuriem kopā biju aizbraucis uz Jadvašemu, nostājās... gides pusē.

Herberts Cukurs ir lakmusa papīritis mums, pašiem latviešiem. Domāju, ka viņa liktenis ir saskarsme ar latviešu nācijas likteni – tādā veidā tas parādās. Mēs varam runāt ļoti daudzās plāksnēs, kāpēc Herberts Cukurs ir tāds. Tur ir juridiskie, tiesiskie, politiskie, tur ir ētiskie aspekti, kā arī liktenīgie aspekti – gan viņa, gan latviešu liktenis, kurš nebūt nav viegls. Tas arī nevar būt viegls ar šīm, t.s., latviskajām īpašībām.

TAISNĪBA PAZŪD BIROKRĀTIJAS KORIDOROS

DDD: *Saprotams, Izraēla pati pēc savas iniciatīvas neuzņemsies atbildību par Herberta Cukura noslepkavošanu. Taču, kas mūsu valsts vadītājiem un atbildīgām amatpersonām, kuru rokās īstenībā būtu vara attaisnot, atrast pierādījumus, īsti neļauj to darīt? Kāpēc jābaidās no Izraēlas?*

Roberts Klimovičs:

Kad es dzirdu no tevis vārdus “mūsu valsts” un “mūsu valdība”, kaut kā apjūku. Kad dzirdu to ielās no cilvēkiem – esmu pieradis, ka tā viņi domā, bet dzirdēt to no tevis ir divaini, jo zinu, ka apziņas, mums nav valsts un valdība, bet mums ir teritorija, ko pārvalda kaut kāda par naudu akceptēta banda. Mēs esam kolaboracionistiska nācija, kas skrien gan pie vieniem, gan pie otriem. Iebrauc amerikāņu desantnieki, kurus tagad sagaida ar puķēm – kā nacistus Rīgā, kā pirms tam sagaidīja krievus. Tā ir atbilde uz šo jautājumu. Konkrētajam grupējumam, kas nopircis cilvēkus, kas pārvalda šo teritoriju, Herberts Cukurs ir kā dadzis acī. Tāpat Klimovičs, Inkens un visi, kas par to runā, viņiem ir kā dadzis acis. Jebkurš cilvēks, kas nepakļaujas šai noziedzīgajai ideoloģijai, ir dadzis acis.

DDD: *Ko latviešu tauta, tavuprāt, var darīt, lai attaisnotu Herbertu Cukuru, ar kuru pasaule identificē visus latviešus, paziņojot, ka esam žīdu šāvēji?! Kā mums izmainīt to?*

R.K.: Pirmkārt, ir jāizglitojas un jāiegūst informācija par to, kas bija Herberts Cukurs, kas patiesībā ar viņu notika. Šobrīd informācijas netrūkst, un tā būs vēl vairāk. Līdz 10. oktobrim man ir jāpabeidz filma par Herbertu Cukuru. Valsts, protams, naudu šādam projektam nedod, tādēļ kopā ar dažu cilvēku pleca atbalstu daru, cik tas ir manos spēkos. Ir liels prieks un ārkārtīgi liels paldies tiem cilvēkiem, kuri palīdz.

Mērķis ir vērsties Starptautiskajā krimināltiesā Hāgā ar prasību pret Izraēlu, lai tiktu izvērtēts noziegums pret Herbertu Cukuru. Manuprāt, tas ir vienīgais ceļš, jo Latvijā visas durvis ir ciet. Ja nav citu iemeslu, lai atteiktu, tad pasaka – mēs to izskatīsim vēlāk. Tiesiskās iespējas Latvijā praktiski iesprūst visos gaitēnos, tāpēc vienīgi, ko cilvēki var darīt, ir censties izziņāt un materiāli atbalstīt filmas veidošanu.

DDD: *Tavuprāt, vai Māra Ruka grāmata “Arā, ja komandas Lettonia”, kurā ir atziņu “pērles” arī par Herbertu Cukuru, ir nejaušība?*

R.K.: Grāmata būtībā ir Māra Ruka spoguļis – pašraksturojums. Ja viņš gribēja šādi izpausties, parādīt sevi, viņam tas ir lieliski izdevies.

DDD: *Pēc šīs grāmatas izlasīšanas cilvēki bija neizpratnē, kas noticis ar Māri Ruku – viņš taču bija tik labs, tik labas grāmatas rakstītājs! Kas tad pēkšņi ar šo cilvēku notika?*

R.K.: Nenoliedzami, viņš ir talantīgs džeķs, bet visnotaļ nelaimīgs un izmisīgs. Man ir ļoti žēl Māra – cik gan ļoti jābūt nelaimīgam un izmisušam, lai kaut ko tādu uzrakstītu. Man viņa ir no sirds žēl. Labākais, ko varam – mēģināt viņu saprast un lūgt Dieva žēlastību, lai atgrieztu viņa apziņu.

Bet domāju, ka to grāmatu nav jēgas apspriest, tad jau labāk padebatēt par kādu pirmklasnieka vai otrklasnieka sacerējumu – tas būtu vērtīgāk.

DDD: *Vairāki mūsu laikraksta lasītāji ir jautājuši, vai ir zināms, kā risinās Herberta Cukura piederīgo vēlme pārapbedīt viņu Rīgā, Brāļu kapos.*

R.K.: Šis ir vēl viens gadījums, kad atdūrāmies pret birokrātiskām durvīm. Esam iestiguši tajā purvā, kur tiesiski un juridiski ir ļoti grūti kaut ko darīt, ja mums nav advokātu, ko varam algot, lai viņš varētu nenogurstoši sniegt tiesā prasības un pārsūdzētu pieņemtos lēmumus. Diemžēl Herberta Cukura piemiņas fondam šobrīd nav tādu iespēju, bet, ja arī būtu, tad tiesiskās administratīvās normas ir tik elastīgas un lokanas, ka ir iespējams atlikt uz noteiktu laiku kaut kāda jautājuma izskatīšanu īpaši nemotivējot, jo nav noteiktas sankcijas par kaut kāda laika neievērošanu. Tiesisku argumentu, lai neapbedītu Herberta Cukura piņšļus Brāļu kapos, nav. Toties ir administratīvi argumenti – pagaidām jāatliek, jāizskata u.tml. Tieši tas pats notiek ar radio raidījumu “Tēvijas laikmets”, kas ir **slēgts uz laiku**.

DDD: *Droši vien uz nenoteiktu...*

R.K.: Jā, tas ir ļoti vienkārši – viss taču ir demokrātiski, tiesiski u.tml., tajā pašā laikā “patiesības ministrijai” vienmēr ir taisnība.

ILUZORĀ VĀRDA UN INFORMĀCIJAS BRĪVĪBA

DDD: *Vai tad Latvijā nav demokrātijas un žurnālistu tik bieži piesauktā objektivitāte? Kas attiecas uz pēdējo, tad tā parasti ir arguments, lai neaicinātu plašās saziņas līdzekļos izteikties, piemēram, Aivaru Gardu, Robertu Klimoviču u.c.*

Roberts Klimovičs: Ir tāds slavens “kultūras” raidījums “100 gramu kultūras”, kur par Herbertu Cukuru reiz bija uzaicināti izteikties konkrēta viedokļa cilvēki. Juris Millers, nabags, vienīgais jautāja – kāpēc uz raidījumu neuzaicinājat to vēsturnieku, kurš pētījis šo jautājumu,

bet gan Kasparu Zelli, kurš nav to darījis, bet rakstījis žīdiem patīkamas grāmatas? Bija ļoti laba atbilde – viņš ir antisemīts. Tātad vēsturnieks, kurš objektīvi pēta jautājumu, automātiski ir antisemīts?! Objektivitāte taču ir atbilstība faktam, nevis bļaušana, ka viņš izdarījis to un to, objektivitāte **nav** kāda interpretācija, atstāstījums vai baumas.

Jāsaka tā godīgi, ka pasaulē vispār ir ļoti maz objektivitātes, ļoti maz neatkarīgas informācijas. Varētu pat teikt, ka tās gandrīz nemaz nav, bet Latvijā tās ir vēl mazāk nekā vidēji citur pasaulē. Tie pinekļi, kuros mūsu sabiedrība dzīvo, ir bīstami ar to, ka cilvēks maldīgi domā, ka šeit ir vārda un informācijas brīvība. Ja cilvēkiem būtu skaidrs, ka te nekādas brīvības nav, ka ir vienas un tās pašas informācijas interpretācija, kas ir jāsniedz, tad viņi rēķinātos ar to, ka tā informācija nav objektīva. Taču diemžēl tā tiek uzverta kā objektīva informācija.

DDD: *Padomju laikos cilvēki vismaz zināja, ka visam nevar ticēt, ka dzirdētais vai redzētais ir melīga propaganda.*

Roberts Klimovičs: Jā, cilvēki zināja, ka viņiem melo. Bet tagad cilvēki tic tam, ko viņiem saka. Bija, protams, arī padomju laikos tādi, kas ticēja, bet diemžēl šobrīd vairums ir tādu, kas tic.

MŪSU ŠODIENA VEIDOJĀS VAKAR

Roberts Klimovičs: Vērojot notiekošo, domāju, ka tas ir taisnīgi, ko katra tauta tāpat kā katrs cilvēks izdzīvo savu likteni – arī latvieši šobrīd izdzīvo savu likteni. Skatoties filmu “Būt latvietim”, sapratu, ka gandrīz nekas nav mainījies. Lai gan stāsta, kā ir pareizi, kā vajag, lielais vairums cilvēku dzīvo citādi. Nacionālisms, manuprāt, ir ļoti laba īpašība – mēs varam un mums ir jābūt nacionālistiem, bet tas nedrīkst izpausties kā domas, ar ko citi ir slīktāki par mums un vainīgi mūsu problēmās. Īstens nacionālisms, manuprāt, ir rūpes par savu nāciju un centieni kļūt labākiem – pārspēt citas tautas ar augstāku morāli.

DDD: *Domas, ka esam labāki par citiem, nav nacionālisms, tas ir šovinizisms, kas liedz jebkādu attīstību un ievēd naidpilnā strupceļā.*

R.K.: Ja mēs meklējam mūsu problēmas starptautiskajos naudas konglomerātos, kuri šeit pārņem varu, un visādos tādos vai citādos šovinistos un raudam gaužas asaras – naba-

“Likvidējot Herbertu Cukuru, Izraēla paveica nežēlīgu noziegumu, un, ja šī rīcība nekādā veidā netiek attaisnota, tad tas arī parādās kā noziegums. Savukārt, ja Herberta Cukura likvidēšana tiek atzīta par noziegumu, tad Izraēlai par to ir jāatbild.”

ga mēs – tad principā mēs nodarbojamies ar šovinizismu. Mūsu nacionālisms tad kļūst par šovinizismu.

Bieži dzirdams – mums jāievēro senču tradīcijas. Man ar mammu reizēm par to izvērsas diskusija. Saku – vai mums ir jāatkārto arī savu senču kļūdas? Tas, kādi esam šodien, nav nejaušība! Mēs esam mūsu nācijas vakardienas domas un darbi, mūsu šodienas dzīves cēloņi ir meklējami vakardienā. Redzot, kāda šodien ir latviešu tauta, nākas secināt, ka ar to daudz zināto mūsu vakardienas kultūras zināšanu kaut kas nav kārtībā – tā nedarbojas, tā nedara mūsu tautu labāku. Ir tautas, kurām iet pāri ne tikai naudas konglomerāti, bet tanki un lidmašīnas, bet viņi joprojām dzīvo ģimenēs, nenodarbojas ar fizisko un morālo prostitūciju, bet sevi saglabā, dzīvo un pat plaukst.

DDD: *Mums, laikraksta “DDD” veidotājiem, nereti pārmet, ka par savas dzīves pamatu esam izvēlējušies Agni Jogu jeb Dzīvās Ētikas Mācību, jo īsteniem latviešiem gudrība esot jāsmeļas latvju dainās un latviskajā dzīvesziņā. Šādiem izteikumiem atbildam ar jautājumu: vai mūsu darbi ir slīkti un kaitē latviešu tautai? Ja mūsu darbi ir svētīgi tautai, tad avots, kurā smeļamies spēku, ir pareizs.*

R.K.: Tieši tā es arī domāju. Kā es dzīvoju, ko daru, ar ko nodarbojos – tas ir rādītājs un visu lietu mērs. Laikam mūsu latviskās maldu dziņas spēku izpausme ir tā, ka pie mums cilvēks netiek vērtēts pēc šādam kategorijām. Piemēram, tu bez pārmetumiem vari būt dzērājs, zaglis, kaut kāds tur mahinators, aizdevējs uz procentiem, jo šodien latviešu Dievs ir nauda – jā, nevis kristietība vai dievturība, bet nauda. Tu vari būt gejs vai viss kas cits, bet galvenais, ka tev ir nauda. Tas nekas, ka tu staigā tautas tērpā, rotājies ar nacionāliem simboliem, ka tu nedzer, ka esi labs cilvēks, bet, ja tu meklē patiesību ārpus dainām – tātad **oficiāli** neesi mūsējais, potenciāli būsi slīktais, jo esi atkritējs. Tādiem cilvēkiem tie, kuri seko Agni Jogai, ir atkritēji un svešie.

Bet kas tad latviešiem ir tuvs – vai alpiņš, cūkgaļas šašliks un *kniebšanās* pa Līgo papardes ziediem? Kas? Varbūt veco ļaužu pansionāti, bērnu nami, vientuļās māmiņas, nelaimīgās, pa kapiem staigājošās sievietes, kuras raud par *nokostajiem* vīriem? Ebrejam Žvaņeckim ir ļoti labs teiciens: “Kurš atradis izeju, to pirmo samīn.”

DDD: *Parasti jau tā arī ir – ja visi sēž tumsā un kāds pēkšņi uzdrošinās iedegt gaismu, citi brūk viņam virsū – ko tu izdarīji, mēs te tā jauki tumsā dzīvojam, nedomāni mūs!*

R.K.: Jā, tieši tas ir par latviešiem. Viss, kas te netiek – vai tā ir Cukura lieta, emigrācija un imigrācija, panīkums – tās ir tikai sekas. Manuprāt, mūsu šodienā ir nepilnīgās latviešu kultūras, morāles un ētikas rezultāts.

DDD: *Vajadzīga drosme, lai atzītu savas nepilnības, glēvumu. Viegāk ir vainot citus, sūdzēties, ka mums dara pāri, bet pašiem neko nedarīt, lai aizstāvētu sevi un savas tautas godu. Kāda, tavuprāt, ir izeja?*

R.K.: Jādomā, ka arī latviešiem bijuši dažādi posmi, vēsturiski varam pasekot tam, ka šie posmi bijuši gan uz augšu, gan lejup ejoši. Jebkuras – arī nācijas attīstības likne ir sinusoida. Pēc pagrimuma periodiem sekojuši atdzimšanas periodi, kas vienmēr sākušies ar garīgu atdzimšanu – tāpat kā, kad cilvēki mēdz nokrist zemākajā punktā un tad ar atspērienu kāpt augšā. Es ticu, ka tas ir latviešu tautas liktenis, un tas, ko mēs katrs varam darīt, ir – domāt, kā tās lietas mainīt savā, savas ģimenes, savas ielas, savas pilsētas dzīvē. Ja tas izdodas, tad tādā veidā mēs visi kopumā maināmies. Jebkurā gadījumā, tas, ko mēs saņemam – valdība, prezidents, demokrātija vai ne-demokrātija – arī tas ir liktenis. Tā ir alga. Un šobrīd ir labākā valdība, kāda mums var būt, ņemot vērā cilvēku kopējo apziņas līmeni.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

VARBŪT KONTROLĒSIM PAŠI SAVU NAUDU?!

Saruna ar bijušo “Hipotēku un zemes bankas” vadītāju, biedrības “Krājaizdevu apvienība” biedru **Inesi Feiferi**

Turpinājums no iepriekšējā numura

LATVIJAS NEIZMANTOTĀ IESPĒJA

Inesis Feiferis: Kad mēs atjaunojām savu neatkarību, daudzas valstis nāca mums palīgā. Kanādā ir spēcīga kooperatīva finanšu grupa “Desjardin”, kas pēc būtības ir krājaizdevu sabiedrību banka (tās aktīvu vērtība 2012. gada beigās bija 197 miljardi Kanādas dolāru), kas ir viena no lielākajām pasaulē, ar milzīgu pieredzi. Pārstāvji atbrauca uz Latviju un Lietuvu ar mērķi sniegt mums tehnisko palīdzību, kuras apmērs bija aptuveni viens miljons Kanādas dolāru. Kanādiešu speciālisti mēģināja mums piedāvāt modeli, kas pie viņiem jau bija labi nostrādājis.

Piedāvātais modelis bija ļoti vienkāršs – ir jāveido krājaizdevu sabiedrības pa visu valsti, un šīm krājaizdevu sabiedrībām kopā jāizveido otrā līmeņa finanšu kooperatīvs, kas būtu kā nodrošinājums katram biedram – krājaizdevu sabiedrībām. Šī otrā līmeņa institūcija palīdz saviem biedriem, bet biedri var būt tikai krājaizdevu sabiedrības. Turklāt visi ir vienlīdzīgi – neatkarīgi no tā, cik iemaksājuši fondā, jo kooperatīvu būtība ir šāda: tev ir viena balss, neatkarīgi no tā, cik esi iemaksājis. Tas nav kā akciju sabiedrībā, kur iegūst balsis proporcionāli iemaksātajam kapitālam. Tas ir svarīgi, lai nevienš nepārņemtu kontroli pār šiem procesiem un nepadarītu to ļoti nedemokrātisku.

Atšķirībā no Latvijas Lietuva šo palīdzību izmantoja savā labā, un lietuvieši šobrīd, ja atmiņa mani neviļ, kooperatīvajā bankā kontrolē ap 480 miljoniem eiro. Nav jau, protams, nekāda lielā summa, ja salīdzina ar visādām *Swed* un *Seb* bankām, un tomēr, tas ir daudz vairāk, nekā pieder Latvijas krājaizdevu sabiedrībām. Varu, protams, kļūdīties, taču, ja pareizi atceros, pagājušā gada beigās Latvijas krājaizdevu sabiedrības pārvaldīja, apmēram, 20 miljonus eiro. Milzīga starpība, ja salīdzinām ar Lietuvu!

DDD: Kāpēc Latvija neizmantoja tik lielisku iespēju iegūt finansiālu neatkarību?

I.F.: Varu jums pateikt, kāpēc tas bija tā. Tas bija tāpēc, ka sākotnēji šo kustību pārņēma “Latvijas dzelzceļš” (Latvijas Dzelzceļnieku un satiksmes nozares arodbiedrība (LDZ-SA) – *red.piez.*), kur arodbiedrību vadīja un joprojām vada Savelijs Semjonovs.

Viņu neinteresēja lauki un mazās krājaizdevu sabiedrības. Viņam bija liela interese uz krājaizdevu sabiedrības “Dzelzceļnieks” bāzes izveidot jaunu banku. Kāpēc viņam būtu vajadzīgas kaut kādas sīkas krājaizdevu sabiedrības kaut kādos tur novados?! Kamēr “Desjardin” deva naudu, Semjonovs strādāja, bet, kad finansējums no ārpuses vairs nenāca, neviena jauna krājaizdevu sabiedrība praktiski vairs nav izveidojusies.

Ar mūsu biedrības iniciatīvu un palīdzību jaunā krājaizdevu sabiedrība pagājušajā gadā izveidojās Ķekavā, iespējams, ka tuvākajā laikā radīsies vēl kāda, taču, lai process būtu straujāks un plašāks, nepieciešams padarīt likumu draudzīgāku.

Viena no būtiskākajām lietām krājaizdevu sabiedrību attīstības virzienā ir nepieciešamība ar likumu izveidot, ja tā var izteikties, *jumtu*. Tas ir vajadzīgs, lai sniegtu krājaizdevu sabiedrībām, kuras ir šī *jumta* īpašnieces, tāda veida pakalpojumus, ko katrai atsevišķi ir grūti (dārgi) sev nodrošināt. Piemēram, kļūt par starptautisko maksājumu dalībnieku ir ļoti dārgi. Arī iestāšanās *MasterCard* sistēmā prasa lielus līdzekļus. Vajadzētu atļaut krājaizdevu sabiedrībām veidot vienotu internetbanku, jo katrai atsevišķi to vienkārši nevar nodrošināt. Interneta banka ir nepieciešama, jo cilvēki ir pieraduši pie šāda pakalpojuma. Tāpēc ir vajadzīga *jumta* organizācija jeb centrālā krājaizdevu sabiedrība, kas pēc savas būtības ir otrā līmeņa krājaizdevu sabiedrība. Likums diemžēl šobrīd neļauj sanākt kopā, piemēram, trīsdesmit krājaizdevu sabiedrībām un nodibināt citu krājaizdevu sabiedrību-banku.

ARĪ VERGI DZĪVO...

DDD: Vai var teikt, ka krājaizdevu sabiedrība, to tikls ir finanšu kooperācija – līdzīgi kā lauksaimnieku kooperācija?

Inesis Feiferis: Bez šaubām. Kāpēc nevar sanākt kopā dāmas un kungi un izlemt – mums būs viens labs jurists, kas mums visiem palīdzēs risināt juridiskās problēmas, ieskaitot grāmatvedības lietas, kartes, norēķinus utt., lai vairs nav nepieciešams norēķinus taisīt caur bankām, kas nav Latvijai draudzīgas, kas nepieder nacionālajam kapitālam un nav nacionāli domājošas? Ko tad mums darīt? Ir jāveido sava nacionāli orientēta banka uz krājaizdevu sabiedrību bāzes. Vai to var izdarīt? Pretes-

tība ir milzīga.

DDD: Tāpēc, ka tas ir pareizi. Visām pareizām lietām un ar tām saistītajam ir pretestība. Īstenībā šāda nacionāli orientēta banka uz krājaizdevu sabiedrības bāzes – tas ir nācijas pašcieņas, neatkarības jautājums.

I.F.: Bez šaubām – kas kontrolē mūsu naudu, tas kontrolē mūsu dzīvi.

DDD: Diemžēl viss, kas saistīts ar tautas – nācijas pašcieņu, speciāli tiek bremzēts it visās sfērās, jo īpaši finanšu.

I.F.: Es patiešām nezinu, vai tas tiek darīts speciāli, vai arī cilvēkiem domāšana nav uz to fokusēta – tā teikt, kāda tur nācija?! Ir taču Eiropa, jātaisa nauda, nospļauties uz tiem latviešiem, tik un tā viņi izniks pēc zināma laika...

DDD: Domāju, ka tā ir ļoti mērķtiecīga politika.

I.F.: Mēs vienkārši nevērtējam šo nacionālo izjūtu, bieži vien nogurstam cīnīties. Un, ja neiedziļinās nācijas būtībā, tad ir sarežģīti pieņemt taisnīgus lēmumus.

Dzīvot jau var visādi – nospļauties man uz to Latviju, aizbraukšu uz Maroku: silta zeme, kažoks, zābaki nav jāpērķ utt. Baigi feini – ar manu pensiju tur varēs dzīvot. Bet tas ir tiktāl, cik nedomāju par to, ka esmu latvietis, ka mani bērni ir latvieši, un gribētos, lai latviešu valoda saglabātos. Bet, ja par to nedomā, tad visādi var dzīvot.

Doma aizvien mums ir bijusi un vēl vēl joprojām ir, kā uz krājaizdevu sabiedrību bāzes veidot kooperatīvo bāzi. Šobrīd vairāk runājam par centrālo krājaizdevu sabiedrību, kura palīdz pirmajam līmenim, par ko jau runājām. Bet ir milzīga pretestība – starp citu, ne tikai no politiķu vai oficiālo iestāžu puses, kuriem, jo mazāk problēmu, jo labāk. Diemžēl arī pašu krājaizdevu sabiedrību vidū nav vienotības par šo jautājumu. Lielās, kas jau ir attīstījušās, negrib izmaiņas dzīvē – izdomās, papildinās likumus, būs sarežģītāka dzīve utt.

DDD: Tā ir tāda verga domāšana...

I.F.: Jā, bet tā labi strādā. Vienas daļas krājaizdevu sabiedrību vadībai šis darbiņš šķiet tikai piepelnīšanās. Un viņi domā: ja tagad izmainīs šo sistēmu, tad varbūt vairs nevarēšu piepelnīties pie savas pensijas, tātad neko nevajag mainīt.

APVIENOŠANĀS SPĒKS UN NOZĪME

DDD: Kooperācijai ir nepieciešams apziņas līmenis.

Inesis Feiferis: Ir kāda ļoti interesanta lieta. Mūsu kolēģi pētīja vēstures materiālus un atrada ļoti interesantus faktus. 1918. gada 18. novembrī Latvijas Republiku proklamēja Tautas padome, kura tika dibināta 17. novembrī Rīgas amatnieku krājaizdevu sabiedrības telpās. Kad Latvijas Republika bija nodibināta, izveidoja pirmo pagaidu valdību un, dabiski, vajadzēja naudu. Viņiem ziedoja Vidzemes krājaizdevumu sabiedrība, Rīgas krājaizdevumu sabiedrība un vēl tādās pašas institūcijas.

Pirmskara Latvijas vadība saprata, ko nozīmē kooperācija un palīdzēja, tāpēc pirmskara Latvijā bija ļoti daudz krājaizdevu sabiedrību – vairāk nekā 600. Labi, piekritu, ka tas bija mazliet par daudz, bet valsts saprata cilvēku apvienošanās spēku un nozīmi. Toties tagad, man šķiet, ir pretējais process – valdība vienkārši baidās, ka cilvēki apvienosies, uztaisīs puču, un tā nevarēs vairs savas rebes taisīt.

Vācijā finanšu kooperācijai ir jau 160 gadu vēsture. Šobrīd krājaizdevu sabiedrības kontrolē 400 miljardus eiro, un tā visa ir krājaizdevu sabiedrību biedru nauda. Tātad kooperācijas rezultātā vairojas nacionālais kapitāls. Ziniet, kas man visvairāk izraisa smīnu? Swedbank, kuras eksperti nievājoši izsakās par krājaizdevu sabiedrībām, izveidojās tieši uz Zviedru krājaizdevu sabiedrību bāzes!

Krājaizdevu sabiedrības – finanšu kooperatīvi – ir ļoti laba skola, kurā apgūt ne tikai to, kā rīkoties ar naudu, bet arī to, kā strādāt kopā. Daudziem tas ir palīdzējis – gan finansiāli, gan morāli.

IESPĒJA VEIDOT LOKĀLO NAUDU

DDD: Kā veicināt krājaizdevu sabiedrību rašanos? Vai plašas saziņas līdzekļu aktivāka iesaistīšanās šīs idejas populari-

zēšanā varētu līdzēt?

Inesis Feiferis: Mediji jau reizēm par to runā, bet domāju, ka visvairāk ir nepieciešama pašvaldību ieinteresētība. Pieņemsim, apgabals sasparojas – laba doma, mēģināsim izveidot krājaizdevu sabiedrību, meklējam cilvēkus. Kā vienmēr, ir vajadzīgs līderis – motors, kas dzen uz priekšu. Jāatrod noteikts skaits cilvēku un uzņēmēju, kas ir gatavi to lietu atbalstīt – viena daļa tīri finansu apsvērumu dēļ, bet ļoti daudzi iesaistās patriotisku apsvērumu dēļ.

Ar pašvaldībām ir runāts daudz un dažādi – gan pašvaldību savienības līmenī, gan individuāli. Visus jau mēs nespējam aptvert, bet šur tur ir atsaucība, šur tur nav – šur tur saprot, šur tur nesaprot. Citiem liekas – nav ko niekoties ar tādām lietām, ir taču bankas. Bet ir cilvēki, kurus bankā neņem pretī. Piemēram, Rietumu bankā ar tevi sāk runāt tikai tad, ja noguldi vismaz 10 tūkstošus latu jeb tagad, apmēram, 15 tūkstošus eiro. Cilvēks, kas var tādu naudu noguldīt, ir vidēji māti, gan sievas māti iekšā! Tāpēc laukos diemžēl ir tāda komiska – skumji komiska – situācija, ka lielākie aizdevēji ir pensionāri.

DDD: Jā, pensionārs Latvijas laukos jebkurā gimenē ir zelta akcija.

I.F.: Ne tikai laukos, arī pilsētās.

DDD: Pirms eiro ieviešanas intervijā runājām par iespēju veidot lokālo naudu, vietējo valūtu. Vai šīs krājaizdevu sabiedrības varētu to veicināt?

I.F.: Var to darīt. Tikai tad vairāk ir jāattīstās. Konkrēts piemērs ir Igaunija – viņiem arī ir krājaizdevu sabiedrības. Ir Tartu Universitātes krājaizdevu sa-

biedrība, kuri sākuši izlaist zināma veida lokālo naudu. Sistēma ir parasta, kā saka, tik vienkārša kā zirga dekis. Cilvēks atnāk uz banku, iemaksā noteiktu daudzumu naudas (eiro), viņam pretī izdod vekseli, ar ko viņš var aiziet uz noteikta skaita veikaliem un iepirkties ar atlaidēm kā ar dāvanu kartēm vai ko tamlīdzīgu – un šo jau var uzskatīt par lokālo naudu. Tātad man ir izdevīgi savu eiro iedot šai krājaizdevu sabiedrībai, kas pretī man iedod vekseli, kas ļauj man iepirkties noteiktos veikalos lētāk. Šis ir viens no variantiem – ir jau arī citi varianti.

Piemēram, mājražotāji savstarpēji maina savus ražojumus. Ir jau diezgan sarežģīti mainīt uzdītu zeķi, piemēram, pret cirvi vai zāģi. Tad izveido nosacītu iekšējo “biržu” un šo preču vērtību izsaka kaut kādās nosacītās vienībās, teiksim, kaut vai *ventos*. Nu, lūk, esmu uzadījis zeķi, tas ir tik un tik *ventu*, par ko es varu nopirkt kaut ko citu – man nav vajadzīgs domāt par cirvi vai nazi un salīdzināt – ir atbilstošs zeķes vērtībai vai nav. Arī tā, protams, ir iespējama barteru apmaiņa, bet diez vai tas ir tik prātīgi.

Tātad darīt krājaizdevu sabiedrības var daudz ko, bet tamdēļ ir jānostiprinās. Viena krājaizdevu sabiedrība nevar nopietni runāt par lokālo naudu, ja tās rīcībā ir tikai kādi 100 tūkstoši eiro un visa šī nauda ir izsniegta aizdevumos. Tāpēc vajadzētu veidot jaunas krājaizdevu sabiedrības, bet bez nopietna politiska atbalsta nekas nesanāks.

DDD: Vai neviena politiska partija nav izteikusi atbalstu?

I.F.: Kā tad nav?! Nacionālā apvienība, pat Saskaņas centrs atbalsta šo ideju, bet ar to ir par maz – “Vienotība” vienalga visu diktē. Finanšu ministrs ir viņu, šā brīža premjere ir viņu.

Turpmāk vēl...

Intervēja Liene Apine

VĒSTULES

ESIET UZMANĪGI!

R. Buševica

Nesen žurnālā “Ir” izlasīju rakstiņu par Rumānijas prezidenta Trajanas Basesku sodīšanu par čigāniem veltītu nicīgu izteikuma paušanu pirms četriem gadiem. Konstatēts, ka esot prezidents diskriminējis čigānus (tagad sauktus par “romiem”, jo čigāns neizklausoties labi). Proti, 2010. gadā, viesojoties Slovēnijā, Basesku izteicās, ka “daudzi klejojošie čigāni dzīvo no tā, ko nozog”. Basesku jau bija saņēmis divus brīdinājumus no padomes. Vienu 2007. gadā par to, ka nodēvējis žurnālistu par “netīru čigānu” un otru 2011. gadā par to, ka apsūdzēja čigānus par zagšanu autobusos.

Lielākā daļa cilvēku zina, ka Rīgas Centrāltirgus rajonā un Rīgas autoostā ļoti aktīvi (pat agresīvi) uzdarbojas arī daži čigāni (romi). Es vienmēr esmu ļoti uzmanīga šajās vietās – neieļaušos nekādās sarunās, pat acis neskatot tiem cilvēkiem. Nesen cietu no vienas čigānietes “uzbrukuma”. Nemanīti man ietriecās sānos un pie deguna piegrūda kaut kādu sainīti: “Kostjūmčik za 2 rubļa”, ar otru roku izrāva man no kabatas naudas maciņu (tajā bija līdz pensijai palikušie 2 eiro, bezmaksas braukšanas karte un citas klientu kartes). Kad atjēdzos, viņa jau bija pazudusi. Biju satriekta un nosaucu viņu par “nolādēto čigānieti”.

Kas man tagad draud? Vai es paužu rasismu vai kurinu naidu? Vai apdraudu cilvēktiesības? Ko man tagad var “piešūt”?

Gaidīšu pavēsti.

ADMINISTRATĪVAIS
JŪKLIS TURPINĀS

Vilhelms Ļuta

ekonomikas maģistrs

Pirms kara Latvijā bija 19 apriņķi, 517 pagasti un 59 pilsētas. Pēc okupācijas šis “buržuāziskais” administratīvais iedalījums ar steigu tika nomainīts. “Kaitīgie” apriņķi un pagasti pazuda. To vietā radās 59 rajoni un 1362 ciemi jeb, kā toreiz definēja, “ciema padomes”. Vienlaikus (1952. gadā) pastāvēja pat trīs apgabali: Rīgas, Liepājas un Daugavpils.

Okupantiem šīs reformas bija vajadzīgas, lai pēc iespējas efektīvāk sagrautu zemnieku saimniecības un ļaudis patvarīgi sadzītu kolhozos. Komunistu izpratnē mērķis attaisnojās. 1949. gadā Latvija “iztaisīja” 4118 kolhozus.

Līdzko melnais pamatdarbs bija paveikts, varēja ķerties pie tā saucamās masivizācijas. Rajonu skaitu samazināja līdz 26, ciema padomju skaiti līdz 465. Daudzo kolhozu vietā palika vien 361 kolektīvā saimniecība un 240 padomju saimniecības.

Okupācijas pārkārtojumu rezultātā lauku iedzīvotāju skaits samazinājās par 451 tūkstoti jeb 37%.

Atjaunotajā Latvijā varneši pirmskara administratīvo iedalījumu diemžēl nepārņēma. Kādu laiku pastāvēja rajoni, ciema padomes pārtapa par pagastiem. Pašlaik pieņemtais valsts iedalījums 110 novados ir kā jēla ola. Starp jaunveidojumiem pastāv ļoti lielas atšķirības. Tā, piemēram, Rēzeknes novada platība ir 2523 kvadrātkilometru, bet Saulkrastu novads aizņem tikai 47 kvadrātkilometrus. Ja Ogres novadā mīt 35 530 iedzīvotāji, tad Baltinavas novadā tikai 1137. Grūti izskaidrot to situāciju, kāpēc, piemēram, Olaines novads sastāv no divām savā starpā nesaistītām daļām. Nav arī saprotams, kāpēc Bērzpils pagasta iedzīvotājiem, lai nokļūtu uz sava novada centru Balvos, ir jābrauc cauri Rugāju novadam.

Visai divaina dažviet ir izveidojusies savstarpējās pakļaušanās sistēma. Tā, piemēram, Ķekavas pagasts būtībā pārvalda Baložu pilsētu, bet Inčukalna pagasts – Vangažus. Savukārt Burtņieku pagastam ir teikšana pār Valmiermuižu un Viestura laukumu, kas faktiski ir saaudzis ar Valmieras pilsētu.

Starp definējumiem – pilsēta un pagasts – pastāv pilnīgs jūklis. Nekādi nevar aptvert, kāpēc Durbe, kur ir 543 iedzīvotāju, tiek dēvēta par pilsētu, bet Ķekava vai Iecava, kur mīt pa seši tūkstošiem cilvēku, ir tikai pagasta centri. Kopumā kādi 70 ciemi iedzīvotāju skaita ziņā apsteidz tādas pilsētas kā Ainaži, Ape, Sabata, Staicele.

Pagaidām publiski vēl nav zināms, kuriem varnešiem prātīnā ienākusi doma no republikas pilsētu skaita izslēgt Ogri, kas gan iedzīvotāju skaita ziņā, gan perspektīvas attīstības ziņā ievērojami pārsniedz republikas pilsētu Jēkabpili.

Varnešu nespēja pienācīgi sakārtot valsts administratīvo sistēmu rada lielu problēmu. Visa attīstība notiek tikai Rīgā. Province turpina regresēt. Atjaunotās Latvijas laikā laukus ir pametuši 163 tūkstoši iedzīvotāju.

IR JĀAPZINĀS MŪSU
VALSTS PROBLĒMA

Saruna ar vēstures zinātņu doktoru Edvīnu Šnori

Turpinājums no iepriekšējā numura

KRIEVVALODĪGO
PROPORCIJA
IR PAR LIELU!

DDD: Mani vēl vairāk satrauc, ka arī tā saucamais “vienkāršais latvietis” ir pakļāvis šai valdības retorikai – pasarg, Dievs, lai tikai kāds neiedomātos, ka viņš grib dekolonizāciju, kas varētu draudēt ar Krievijas agresiju! Vārdu sakot, ļoti daudziem latviešiem ir bail no šī jautājuma taisnīgas risināšanas, un šīs sabiedrības bailes paralizē normālu notikumu gaitu.

Edvīns Šnore: Domāju, viedoklis, ka ir jāveicina nelojālo krievvalodīgo izceļošana, ir dēmonizēts. Cilvēkiem ticis radīts priekšstats, ka automātiski tas nozīmē deportācijas kolektīvos lopu vagonos un tamlīdzīgi, visu pārvēršot par farsu. Tā ir vienkārši tāda mētāšanās

ir lieliski integrējušies un runā latviešu valodā. Tāpēc es domāju, ka galvenais uzdevums ir šīs proporcijas maiņa. Runājot par Ukrainu, par Krimu, tur nevienu neinteresēja, kādas valsts pilsonis viņš ir, kāda viņam ir pase, tur visu izšķīra etniskā piederība. Krievija atzīst krievvalodīgos par saviem tautiešiem un uzskata par iemeslu izmantot pat agresiju viņu tiesību aizsardzībai. Un šī ir nopietna problēma.

DDD: Tātad pilsonības saņemšana nenosaka lojalitātes veidošanos pret valsti?

E.Š.: Protams, ne. Tāpēc jau ANO pamācības ir nederīgas – nu, iedodsim visiem nepilsoņiem pilsonību, bet vai tad ar to kaut kas tiks atrisināts? Ukrainā visiem bija Ukrainas pilsonība – un kas tagad tur ir? Viena Ukrainas daļa ir jau okupēta un anektēta. Tāpēc pilsonības piešķiršana absolūti neko neatrisinās. Es tik tiešām brīnos par šādiem ANO ierosinājumiem.

“Ļoti būtisks faktors, kas pierāda
dekolonizācijas nepieciešamību, ir tas,
ka Latvijā krievvalodīgie kolonisti veido
pašpietiekamu kopienu.”

ar apvainojumiem, ar nepamatotiem epitētiem, kas absolūti neatspoguļo reālo lietu stāvokli.

DDD: Tā ir ērta glēvuļa pozīcija – nedrīkstam okupantiem atdarīt ar to pašu, ko viņi nodarīja latviešiem, tāpēc – “dekolonizācija ir ļaunums”. Taču tiek ignorēta pavisam vienkārša juridiska patiesība par nepieciešamību novērst nozieguma sekas, un tas nebūt nenozīmē kolonistu deportāciju lopu vagonos. Turklāt atgriešanās savā etniskajā dzimtenē taču nav sods, bet gan ir laime. Bet ikdienā latviešu divvainības izpaužas arī nespējā runāt savā valstī latviski – kāpēc, jūsuprāt, daudzi latvieši ar krieviem, kas dzīvo Latvijā, runā krieviski?

E.Š.: Jāsaprot, ka latvieši nav savādāki un sliktāki par frančiem, vāciešiem un citiem. Nezinu, kāda būtu situācija, ja, piemēram, Holandi būtu okupējusi Vācija un lielākā daļa tās galvaspilsētā būtu vācieši – kā tad holandieši viņiem atbildētu? Protams, mūsu situācija, šīs vēsturiskais mantojums ir ļoti smags – tas ir jāsaprot. Nevienā Eiropas Savienības valstī apstākļi etniskajā jomā nav tik smagi kā Latvijā. Un vēl arvien okupācijas sekas nav likvidētas.

Kā jau minēju, iebrucēju proporcija mūsu valstī ir par lielu. Vietās, kur krievvalodīgo īpatsvars ir mazāks, piemēram, Kuldīgā, Cēsīs, tur problēmas ar integrāciju nav – tur visi

Kaut gan atkal ir jāatzīst, ka nebūtu jābrīnās, jo Latvijas valsts acīmredzot nav pietiekoši daudz darījusi, lai tādi nebūtu.

DDD: Baidoties no dekolonizācijas, cilvēki bieži saka šādu argumentu: aizbrauks šie, ieradīsies ķīnieši – tukša vieta nepaliks. Kāda būtu jūsu atbilde?

E.Š.: Pirmkārt, es īsti neredzu pamatu, kāpēc obligāti ieradīsies citi, ja kādi aizbrauks.

DDD: Būšot par maz cilvēku Latvijā.

E.Š.: Igaunijā, piemēram, cilvēku skaits un blīvums ir mazāks, bet valsts veiksmīgi funkcionē. Tāpēc šis arguments man nav līdz galam skaidrs.

Ļoti būtisks faktors, kas pierāda dekolonizācijas nepieciešamību, ir tas, ka Latvijā krievvalodīgie kolonisti veido pašpietiekamu kopienu. Ir būtiska atšķirība, ja mēs, piemēram, skatāmies uz krieviem un citiem svešautiešiem pirmskara Latvijā un tagad. Latviešu toreiz bija ap 77 procentiem, turklāt cittautiešu daļa nebija pašpietiekama kopiena. Bija gan krievi, gan vācieši, gan židi, gan citu tautību pārstāvi – tās bija ne tik lielas kopienas, lai būtu pašpietiekamas. Ja tagad mums vairāku simtu tūkstošu nelojālo krievvalodīgo vietā iebrucētu kāds, pieņemsim, arābs, es nedomāju, ka viņš kaut kādā veidā varētu apdraudēt valsts drošību vairāk, nekā tā ir apdraudēja tagad.

DDD: Manuprāt, vienlaikus ar dekolonizācijas procesu būtu jāveicina arī latviešu atgriešanās dzimtenē – vai piekrtat?

E.Š.: Protams. Latvieši ir aizbraukuši daudzu apstākļu dēļ. It sevišķi jauniešiem ir grūtības atrast darbu Rīgā, nemaz nerunājot par Daugavpili, jo viņi neprot krievu valodu. Var mēģināt dažādi administratīvi ierobežot krievu valodu, bet tā ir tikai cīņa ar sekām un nevis ar cēloni. Un cēlonis, uzsveru vēlreiz, ir pārlieku lielais krievvalodīgo īpatsvars. Šajos apstākļos tirgot vēl uzturēšanās atļaujas Latvijā, kad 90 procenti to pircēju ir krievvalodīgie, ir neprāts! Tas ir pavisam tiešs nacionālās drošības apdraudējums. Tāpēc šī prakse ir jāizbeidz nekavējoties.

RIETUMUS VAR
PĀRLIECINĀT

DDD: Šogad jūs kandidējāt Eiroparlamenta vēlēšanās no Nacionālās apvienības saraksta. Ja jūs tiksit ievēlēts, kāda būs jūsu rīcība iepriekš apspriesto jautājumu risināšanā?

Edvīns Šnore: Pirmkārt, es nevairītos informēt Rietumu sabiedrību par neatrisinātajām PSRS kolonizācijas sekām Latvijā. Šī jautājuma risinājums ir ārkārtīgi būtisks no Latvijas tālākās attīstības viedokļa. Ukrainas piemērs rāda, ka šīs jautājums var būt pat izšķirošs valsts pastāvēšanai kā tādai. Es skaidrotu šīs problēmas būtību, uzsverot, ka mums šeit nav runa par etnisko minoritāšu integrāciju Rietumeiropas izpratnē, bet par okupācijas un kolonizācijas sekām, par PSRS krievvalodīgo iebrucēju nelikumīgo izcelsmi Latvijā.

DDD: Vai Eiropas Parlaments palīdzētu atrisināt dekolonizācijas problēmu?

E.Š.: Es domāju, ar laiku tas būtu iespējams. Visa pamatā ir izpratnes radīšana. To labi varēja redzēt, runājot par vēstures jautājumiem.

Līdz ar Austrumeiropas pievienošanos Eiropas Savienībai un dalību Eiropas Parlamentā, redzam, ka pamazām mainās kopējā Euro-

pas vēstures izpratne, tiek atzīta PSRS režīma noziedzīgā daba un arvien biežāk tas tiek pielīdzināts nacistiskajai Vācijai. Lielā mērā tas ir noticis ar Austrumeiropas, tostarp Latvijas EP deputātu, aktīvu rīcību, skaidrojot mūsu pozīciju, pieņemot rezolūcijas u.c.

Arī mana filma “Padomju stāsts” (“The Soviet Story”) tika veidota ar Eiropas Parlamenta atbalstu. Tieši pēc pirmizrādes Eiropas Parlamenta tā kļuva populāra, tika tulkota 30 valodās un izrādīta vairāk nekā 20 valstu televīzijās. Filmu “Padomju stāsts”, kas velk vienlīdzības zīmi starp nacistu un komunismu, izrādīja arī Vācijas Bundestāgā, kas pirms gadiem desmit būtu diezgan neiespējami. Manuprāt, tas lieliski ilustrē, ka Rietumus var pārliecināt, ja vien ir apņemšanās un vēlme to darīt.

DDD: Tomēr arī Eiropas Savienība ar savām liberastiskajām “vērtībām” apdraud latviešu apziņas un padara daudzus cilvēkus par idiotiem. Kā pasargāties, lai, bēgot no Krievijas, mēs neiekrīstu Eiropas Savienības degradējošajā mūklājā?

E.Š.: Es domāju, ka latviešiem ir nepieciešams mainīt savu uztveri par to, ko saka jeb māca kādi citi – Austrumi vai Rietumi. Jāpārvar sevi kaut kādas nepamatotas bailes – ko nu citi teiks, ja mēs rīkosimies tā vai citādi. Pirmkārt, ir jāsapir, ka jāapzinās savs vērtības, pirms domāt par kaut kādām Austrumu-Rietumu vērtību sadursmēm. Ir jāsaprot, kādas ir mūsu pašu nacionālās intereses, un, tās ievērojot, vajadzētu rīkoties, būvēt un attīstīt savu valsti.

DDD: Viens no visaktuālakajiem apdraudējumiem latviešu nacionālajām interesēm un katra cilvēka veselīgai apziņai ir Eiropas Savienības degradētā attieksme pret homoseksuālistu. Kāda ir jūsu nostāja šajā būtiskajā jautājumā?

E.Š.: Uzskatu, ka mums, latviešiem, savā zemē ir jākultivē tradicionālās vērtības, kas attīsta mūsu tautu.

Intervēja Līga Muzikante

“EURODZIMTBŪŠANA” JEB “MODERNĀ VERDZĪBA”

Dr. Valdis Šteins

Triju Zvaigžņu ordeņa komandieris

Turpinājums no iepriekšējā numura

Kā izpaužas dzimtbūtnieciskās-verdziskās attiecības?

Šis dzimtbūtnieciskās-verdziskās attiecības izpaužas visās dzīves sfērās, tās izpaužas un to pazīmes ir redzamas privātajās un publiskajās tiesībās, faktiski tās izpaužas jūsu beztiesiskumā, sākot jau ar plaši izvērsto banksterismu un beidzot ar t.s. “pašvaldību” despotiskumu. Tās izpaužas cilvēku kontrolē (nevis, kad jūs paši kontrolējat) un pieaugošā sodu sistēmā (jau 13 dažādas policijas jūs izseko un vēl milzu daudz visdažādāko inspekciju!).

Ja Latvijas Republikas Augstākā Padome atdzīvina Civillikumu, tādējādi atceļot padomju dzimtbūšanu, tad šobrīd otrās pakāpes likumdošanā ir ieviesta Modernā verdzība. Tā ir labi saskatāma daudzos likumu pantos tādās publisko tiesību nozarēs kā administratīvās tiesības ar feodālajiem “miesas sodiem” un varmācību, finanšu tiesības, starptautiskās tiesības, ei-rokoloniālās tirdzniecības tiesības, krustnešas baznīcas tiesības, ekoloģiskās tiesības (pat tās ir pagrieztas PRET cilvēku), darba tiesības, kriminālās tiesības un procesuālās tiesības. Ja iedziļinās visu šo tā saucamo “tiesību” būtībā, tad redzam, ka tās ir pret cilvēku vērstas “verdziskās tiesības”. Tās nav jūsu tiesības, bet gan tikai vergturu tiesības jūs paverdzināt, tās ir viņu tiesības PĀR JUMS. Faktiski tas ir varturiem un varnešiem iezīmētais darbības areāls. Tā ir bezierunu, ar likumu pieņemta patvaldība.

Konkrēts piemērs no kāda Vidzemes novada mājas lapas internetā, par kuru rakstīju rakstā “Šapnis par pašu valdīšanu”: ja nav nomaksāti nodokļi par jūsu privātpašumu, “...novada dome nolemj: Piedzīt no Personas XXX nekustamā īpašuma nodokļa parādu – Ls 5,59 bezstridus kārtībā (mans

pasvītrojums), **piedzīņu vēršot uz parādnieka naudas līdzekļiem un tam piederošo kustamo un nekustamo īpašumu, darba algu, pensiju un citiem ienākumiem.**” Ja nesamaksāsi šos piecus latus, jūsu pensija, darba alga, svētais privātpašums var izzust kā rīta rasa, saulei uzlecot.

Un šādu lēmumu par lielākām un mazākām summām ir kaudzēm, gandrīz katrā patvaldībā! Likumiskotai patvaļai nav robežu! [...]

Vietējās dzimtbūšanas vietā – Eurodzimtbūšana jeb Modernā verdzība

Es rakstu “eurodzimtbūšana”, nevis “dzimtbūšana”, jo, “brīvprātīgi” iestājoties ESV (Eiropas Savienotajās Valstīs), mēs kļūvām par dzimtcilvēkiem – vergiem jaunā pakāpē, tas ir, par Eiropas dzimtcilvēkiem. Varam justies lepni, skolās bērniem pat mācību programmās ir ierakstīts – audzināt eiropiskās identitātes garā.

Klasiska eurodzimtbūšanas demonstrācija bija Kipras kā neatkarīgas valsts iznīcināšana ar boļševiku cienīgu naudas konfiskāciju. Arī Latvijas varturi nodemonstrēja klasisku, dzimtbūšanai atbilstošu, piespiedu, varmācīgu naudas **noguldīšanu ārzemju bankās** (sakarā ar tā saucamo Nulles deklarēšanu) vai tuvojošos naudas ieguldījumu atņemšanu, pārvēršot tos svešzemju koloniālajos EURO.

Interesants psiho-triks: kad kristieši okupēja Latviju, viņi savus dievnamus sacēla latviešu svētvietās, lai latvieši turpinātu iet uz to pašu vietu; tā arī tagad – koloniālajā euro monētā vienā pusē iespiež latviešu “Mildas” attēlu. **Koloniālo pātagu ietin tautiskā jostā.**

Eurodzimtbūšana visklasiskāk izpaužas finansiālajā sistēmā un kontrolē, katra eiropieša totālajā kontrolē. Viņi varmācīgi nosaka to, cik jums nauda drīkst atrasties kabatā, cik bankā uz rēķina. Jums nakts melnumā jābūt gataviem atbildēt, kur jūs to dabūjāt, kā jūs to tērējat, par cik apdrošinājāties, par cik iepērkaties. Ar mobilo telefonu, naudas karšu, avio un elektronisko bilešu palīdzību kontrolē jūsu pārvietošanos. Fantastiska kontrole ir personālā monitoringa bezmaksas Globālās pozicionēšanas sistēma (GPS). Viņi vienmēr zina, kur jūs atrodaties, nerunājot jau par to, kādu TV kanālu vai kādu internetu lapu jūs skatāties. **Totalitārisma ēna klājas pār Eiropu.**

Politiskie bēgļi un eiroduzimtbūšana

[...] Trimdinieki ir definējami par **POLITISKA-JIEM bēgļiem**, jo viņi bija spiesti doties projām tieši Saeimas pieņemto politisko likumu dēļ, varturu (deputātu) un varnešu (izpildvaras) politikas un prakses dēļ. Tieši tāpēc tā ir definējama kā **Politiskā trimda**.

Bet, ja trimdinieki domā, ka viņi ir aizbēguši no dzimtbūšanas kā tādas, tad viņi maldās. Ne par velti es to saucu par “eurodzimtbūšanu”, tās pamats ir ne jau tikai euronodokļu slogs, bet arī visas citas dzimtbūtnieciskās “tiesības” jebkurā vietā Eiropā. Jūs atradīs – par to “neuztraucieties”, jo visi esat “iezmētie”!

Viduslaikos pēc mēra Anglijā radās situācija, ka nebija vairs kam strādāt, bet dzimtbūšana bija atņēmusi pārvietošanās tiesības

nav tikai tajā apstākli, ka vietējā nodokļu nasta jums uzgāzies kā lavīna, jūs jau vēl arī uzmanīs no Latvijas.

Starp dzimtkungu pavalstīm ir saslēgtas starptautiskās vienošanās, kā krusta zirnekļu tikls, par datu izdošanu – cik jūs nopelnāt, cik tērējat, kā un ar ko gulāt. Dāņi, piemēram, kā jau augsti kulturāla tauta, jums ar vēstuli paziņo: “Atbilstoši ligumam ar Latviju, turpmāk mēs par jūsu ienākumiem ziņosim Latvijai.” Kaulainā roka jau ir ielidusi visās Lielbritānijas jurisdikcijas Eiropas ofšora (ārzonas) bankās un novēro jūsu centu kustību un ārzonu firmu darbību. Viņi ļoti labi prot skaitīt otra naudu, šim nolūkam radīts milzīgs birokrātiskais aparāts. Viņi zina, cik jūs atsūtāt radiem uz Latviju, cik paši notērējat. Pavisam nesen noplūda informācija, kā Latvijas dienesti pabija Lielbritānijai piede-

“Es rakstu “eurodzimtbūšana”, nevis “dzimtbūšana”, jo, “brīvprātīgi” iestājoties ESV (Eiropas Savienotajās Valstīs), mēs kļūvām par dzimtcilvēkiem – vergiem jaunā pakāpē, tas ir, par Eiropas dzimtcilvēkiem.”

dzimtcilvēkiem. Kaimiņos kungs maksāja labāk vai piesolīja kādus citus bonusus, un jūs ar ģimeni blīvā miglā pārbēgāt uz cita lorda īpašumiem. Tad, kad jūsu kakla kungs jūsu ģimeni atrada, tad sekoja miesas sodi līdz pat pakāršanai. Pret šādu pārvietošanās aizliegumu, faktiski kunga maiņas aizliegumu, notika dažādas sacelšanās, līdz “tauta uzvarēja”. Faktiski ar to laiku tad arī iesākās Modernā dzimtbūšana – tas nozīmēja, ka jūs pats varat izvēlēties, pie kura dzimtkunga strādāt. Bet dzimtbūšanu kā tādu jau tas neatcēla.

Tieši tas pats, kas tagad, robežas tikai paplašinājušās – tagad jūs varat izvēlēties gandrīz visas Eiropas ietvaros dzimtmuižu, kurā vergot. Vai jūs mazgājat automašīnu anglim vai zviedram – tā taču ir jūsu izvēle, jūs taču esat brīvs dzimtcilvēks. Jūs varat aizbēgt no Latvijas, bet nevarat aizbēgt no eurodzimtbūšanas! Problēma

rošā Džersijas salā un droši vien arī citās salās, lai vienotos, kā kontrolēt izbēgušos dzimtcilvēkus no Latvijas, kā piesavināties viņu sūri nopelnīto trimdas sviedraino naudu.

Dzimtbūtnieciskās jeb verdziskās attiecības nāk no “režīma” puses, no patvaldībām/vietvaldībām (pseido-pašvaldībām), un no Eurokoloniālā centra, tāpēc jauno moderno dzimtbūšanu, atšķirībā no padomju sociālistiskās un feodālās dzimtbūšanas, esmu nosaucis, kā jau augstāk rakstīju, par “Eurodzimtbūšanu” jeb “Moderno verdzību”.

Man pašam termins “dzimtbūšana” ne sevišķi patik, jo termins “dzimta” ir ļoti cēls jēdziens, bet diemžēl Latvijas pasūtījuma historiogrāfijā tāds ir ieviests, tāpēc pagaidām vēl to izmantoju. Faktiski mums ir jārunā par dažāda tipa verdzību, lai arī cik tas skarbi izklausītos.

Turpmāk vēl...

VĒSTULES

CIK ILGI

Maruta Gulbe

Bijusī H-86 aktīviste

Vēlos izteikt savas pārdomas pēc interneta vietnē “Apollo.lv” raksta “Ušakovs Ukrainā notiekošo vērtē kā traģēdiju” izlasīšanas.

Jā, tas, kas notiek Ukrainā – tā ir traģēdija, bet traģēdija arī tādā nozīmē, ka Ukraina ir pilna ar tādiem krieviem, kuru domas un prāti vienmēr ir un būs tikai par Krieviju un ar Krieviju. Tādi krievi, atrodoties lielā koncentrācijā svešās valstīs, ir ļoti agresīvi un naidīgi pret pamatnācijām, uzspiežot tām savu iegribu un prasības. Ja pamatnācija nav mierā ar šo krievu diktātu, tad no krievu šovinistu puses tūlīt pamatnācija tiek nodēvēta par fašistiem. Tā tas notiek Baltijā, tā pašreiz arī Ukrainā. Bet ukraiņi nav mierīgie baltieši un krieviem nekad to nepiedos. Tāpat ukraiņi nepiedos neko savas tautas nodevējiem, kuru vienīgais glābiņš ir melu un varmāku dzimtenē – Krievijā.

Kā gan viens otrs var murgot par “mūsu krieviem” Latvijā?! Tā tas nekad nav bijis un nebūs – lielum lielais vairums ar visu savu būtību ir bijuši tikai par Krieviju un ar Krieviju. Kas ir Ušakovs – naturalizētais “mūsu krievs”? Viņš ir kā hameleons, bijušais žurnālists, kura uzdevums bija maldināt latviešus, lai kaut nedaudz viņiem iepatiktos. Un daudziem latviešiem viņš arī likās tīri pieņemams. Šo apstulboto latviešu balsis – vēlēšanās pieplūstas krievvalodīgo balsīm, panāca, ka Latvijas ienaidnieks (pēc manām domām!) Ušakovs nokļuva Rīgas domē un nodarbojas ar nu jau atklāti pretvalstisku darbību. Ušakovs ir visistākais okupants, viņa vecaistēvs – sarkanarmietis, kurš 1945. gadā ar ieročiem rokās ienāca Latvijā, lai iznīcinātu Latviju un latviešus. Ušakovs taču arī balsoja par otro valsts valodu – krievu.

Apmulķotais latvieti, noņem rozā brilles un paskaties reāli, ko dara šis noziedznieks (pēc manām domām!), kura vārds ir Ušakovs!!! Ar viņa atbalstu Rīgā notiek visas krievvalodīgo iekļideņu akcijas. Tagad iekļideņi jau draud ar Ukrainas variantu, uz ko viņus iedvesmo Ušakovs. Pašlaik, kad rakstu šo rakstu, Ušakovs esot atvaļinājums – domājams, kārtējo reizi devies uz Maskavu pēc padoma, kā labāk krievvalodīgos sakūdit pret latviešiem, lai Latvijā ātrāk varētu ievest Krievijas slepkavu armiju, kas palīdzētu “nabaga apspiestajiem krieviem”.

Lielkrievu šovinistu aktivitātēm pret Latviju, šķiet, nekad nebūs gala – tāda ir Maskavas politika.

Te nu ir sekas neveiktajai Latvijas DEOKUPĀCIJAI!!! **Mans komentārs** interneta vietnē “Apollo.lv” pie Viķes-Freibergas raksta “Man tiešām pretīgi skatīties uz pasaules glēvo reakciju” bija šāds:

VV-E, Jūs bijāt par Abrenes atdošanu Krievijai, Jūs atmetāt Saeimai atpakaļ latviešu valodas likumu, lai to padarītu glēvu un bezzobainu. Jums jābūt atbildīgai par to, ko savārijāt, lai tikai izdabātu Krievijai! Varbūt to vairs neatceraties? Kāds labums mums tagad no ES? Labāk paklusējiet!

Latvija ir kļuvusi tikai nelaimīgāka – ar sagrautu rūpniecību un lauksaimniecību.

REPLIKA!

J. Liekmanis

Gan no iekšienes gan ārienes ir apdraudēta mūsu valsts un tās pamatnācijas pastāvēšana. Tagad galvenā uzmanība tiek pievērsta ārējam apdraudējumam, kas mums nāk no LV ienaidnieka – Krievijas. Bet pastāv arī iekšējais apdraudējums, kam Latvijas vadītāji ne tikai nepievērš nekādu uzmanību, bet tieši otrādi – ar savu bezatbildīgo politiku vairo šo apdraudējumu.

Replikas pieļaujama apjoms man atļauj tikai minēt svarīgākos pasākumus, kas būtu veicami, lai novērstu apdraudējumu. Un tie būtu, pirmkārt, Krievijas pilsoņu likumiska izsūtīšana no valsts, lai viņi te Latvijā mums nejauktu gaisu un lai nedotu iespēju ar ieganstu “mūsējos sit” Krievijai iebrukt Latvijā. Galu galā pilsoņiem ir jādzīvo savās valstīs. Turklāt Latvijā viņiem tik “slikta dzīve”!

Otrkārt, jāatņem pilsonība Latvijas ienaidniekiem, tiem, kam kā *ždanokas, giļmani & co.* Jāanulē pilsonība tiem, kam tā piešķirta nepelni. Vainīgie piešķirēji ir jāsauca pie kriminālatbildības.

Treškārt, pilnībā ir jāpārtrauc naturalizācijas process, jo pieredze rāda, ka mēs ražojam lemtspējīgus Latvijas ienaidniekus (SC reitingu kāpums, valodas referendums, Rīga krievu rokās u.tml.). Kur vēl pasaulē ar tik hipertrofētu nacionālo sastāvu notiek vai ir notikusi kolonistu un okupantu masveida naturalizācija?

Ja mēs šos trīs punktus neizpildīsim, mēs pazaudēsim savu valsti, jo, ja visi jaunpilsoņi pēc naturalizācijas pabeigšanas ar vairākuma iegūšanas Saeimā to vēlēšies, viņi ar šo valsti varēs izdarīt visu, ko gribēs... bet latvieši tikmēr turpinās strīdēties un dalīties. Un tad nelīdzēs ne NATO, ne ES, jo viss būs noticis demokrātiski.

VĒSTULE

NĀK JAUNĀ PASAULE!

Labdien, ļoti cien. redakcija!
Š.g. 15. februārī nejauši atradu TV kanālu, kur runāja Krievijas Pareizticīgās baznīcas patriarhs Kirils – vērsās pret homoseksuāļiem. Viņš teica, ka visu pasauli ir radījis Dievs. Dievs ir arī izdevis likumus, kurus cilvēkiem ir jāievēro un jāpilda. Runāja par šīsdienas negācijām un nobeigumā teica – ja civilizācija Dieva likumus nerespektēs, tad arī Dievs šo pasauli iznīcinās.
Jau tagad visur notiek gan plūdi, gan vētras. Lielbritānijā – sniega vētras, ASV, Kanādā – cunami, zemes nogrūvumi. Tikko ziņoja par lielām sniega vētrām Japānā, u.tj.p.
Un visam pāri A. Gardas kunga sacītais: “Jauno Pasauli gaidot”!

Ar patiesu cieņu!
G. Bērziņa, pensionāre

LATVIJA LATVIEŠIEM IR VIENA

Tik daudz ir pasaulē valstu,
Bet vēl vairāk pasaulē tautu.
Ne katrai tautai ir sava valsts,
Kā esības balsts,
Kas attīstīties un uzplaukt ļautu.
Ir tautas, kas knapi velk elpu –
Kā vergi tās citiem kalpo.
Pa visu plašo pasaules telpu
Tās izkaisītas,
Vien sapņos vairs atceras savu zemi.

Vai, latvieši, kļūsim mēs viena no tām
Tautām, kas aizmirst,
Ka sava zeme ir visa pamats,
Lai laimi un labklājību celtu
Un sevi saglabātu?

Mūsu zemi svešie izlaupīt kāro,
Mūs pašus par kalpiem sev kāрто:
Par svežzemju “labumiem” paši pārdodam sevi,
Apmainām patiesas vērtības,
Pretrī saņemot mānīgas ērtības.

Mostiet no lētticības miega un ziniet:
“Ko nevar ar varu, to paņem ar viltu” –
Aizvilj jūs projām no savas zemes
Un pēc “skaldi un valdi” principa veca
Neļauj mums saliedēties plecu pie pleca.

Kamēr kā spriedīši pasaulē dodamies,
Nepamanām svešniekus mūsu zemē sarodamies.
Svešnieki sagrauj, pārveido mūsu zemi,
Ar surogātiem to piesārņo
Un globālām regulām visu novienādo.

Var Sprīdītim nebūt vairs atgriezties kur –
Laimīgajā zemē – paradīzē paša pamestajā.
Sveši jau saimnieko, savus likumus spēkā te tur.
Tukšām rokām paliks Sprīdītis zemē vairs ne savā,
Ko nosargāt, neatdot nepietika prāta.

Daija

**LNF bankas konts
ziedojumiem laikrakstam “DDD”**

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)
**Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);
konts: LV40HABA0551034053378**

**Publikāciju izmantošanas gadījumā
atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.**

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2014
Izdevējs: **LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE**
(Reģ.Nr. 40008033014)
Norēķinu konts: A/S Swedbank;
Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378
Galvenā redaktore: **LĪGA MUZIKANTE**
Redaktores vietniece: **LIENE APINE**
Pasta adrese: **DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019**
tāl./fakss: **67140680**
Interneta adrese: **WWW.FRONTE.LV**
E-pasts: **DDD@FRONTE.LV**
Iespiests: SIA “Latgales druka”,
Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

VĒSTURE IETEKMĒ
TAGADNI

**Labdien,
Latvijas patrioti!**

Mans stāsts mūža 81. gadā būs skatījums uz Latvijas pēdējo gadu vēsturi. Sākās tas 1933. gadā. Pirmās atmiņas saistās ar gaišām svecišu liesmām Ziemassvētku eglītē K.Ulmaņa pēdējos valdīšanas gados. Spilgtā atmiņā palikuši redzētie filmas kadri, kur latviešu zemnieks savam dēlam sniedz pirmo maizes šķēli, nolistā lidumā audzēto.

Visspilgtākā atmiņā palicis 1940. gada 17. jūnijs, kad Siguldā, vērojot pirmos okupantu tankus, šosejas malā stāvošo sievu acīs redzēju izmisumu un bailes, bet vīru sejas kļuva pelēki drūmas. Kā nazis sirdī dūrās kādas sievietes vārds – tās ir mūsu beigas. Šajā brīdī dzima tas latviskais nacionālpatriotisms, kuru esmu saglabājis visus savus mūža gadus.

Pieredzēts asiņainais Baigais gads. Piedzīvoti vācu laiki, kad Mores aizsardzības līniju būves laikā vienā istabā dzīvojam ar vācu štāba rakstvežiem – atmiņā palicis viņu augstais kultūras gars. Nerunāšu par holokaustu (tas vēl līdz šim laikam ir līdz galam neizpētīts), kuru es, protams, neatbalstu. Toties es *iesplautu sejā* Rubikam, kurš labākos latviešu darbarūkus (arī zīdaiņus un no gultām izrautus sirmgalvjus) vairo sadarbībā ar vāciešiem. Savā Mores pagastā 1949. gadā 25. martā izvestie vāciešus pat īsti nebija redzējuši. Gribu piebilst, ka, ja Morē no vācu represijām cieta 2–3 cilvēki, tad uz Maskavas režīma sirdsapziņas ir vismaz vairāk nekā pussimts no Mores izvesto vai uz Rietumiem emigrējušo.

Čekas izsekošana, apstākļi iesauktajā okupācijas armijā, veltīga ticība Rietumu raidītājiem atstāja iespaidu gan uz tautas fizisko, gan garīgo veselību, un šīs sekas redzamas šodien Latvijā notiekošajos procesos.

Ja pārmet Latviešu sarkanajiem strēlniekiem viņu pārliecību, tad jāteic, manas sievas tēvs, naivā ticībā būdams, to rindās cinījās par padomju varu, 1940. gadā būdams iesaistīts pagasta padomē, par ko vācu laikā vairākus mēnešu pabija apcietinājumā un savā mūža nogalē atzina: “Kā gan mēs tikām mānīti!” – un nožēloja šo maldu laiku. Toties viņa brālis, būdams tikai sapieru daļas virsnieks vācu armijā, bez pēdām pazuda Staļina nāves nometnēs. Viņa dēlu, kuram vācu laikā bija tikai 15 gadi, krievu okupācijas vara tiesāja par dzimtenes nodevību, un viņš, ar sabeigtu veselību atgriežoties, pusmūžā mira. Bet meita kā jauna skolotāja tika nosūtīta darbā uz Lat-

gales krievisko daļu, kur iepazinās ar tur dienējošu sibirieti, apprecējās un atgriezās Rīgā. Viņš apguva latviešu valodu, dzima divas meitas. Nācās man pat būt vairākās viesībās, kur starp viesiem bija arī viņa draugs, bijušais legionārs. Viss noritēja draudzīgā atmosfērā.

Tas varētu būt īss ieskats to gadu vēstures likločos. Tālāk pakavēšos pie pēdējiem 25 gadiem. Sākās Atmodas kustība – to gadu skaistākais laiks manā dzīvē. Nācās pabūt gan LNNK, VAK, Pilsoņu Kongresā, gan vēlāk “Daugavas Vanagos”, LNKB. Biju kā ierindas biedrs gan TB, 18. Novembra Savienībā, gan beidzot apvienotā TB/LNNK, no kuras izstājos, kad tā novirzījās no savām pamatnostādnēm DDD sakarā.

Tika pabūts gandrīz visos nacionālpatriotisko spēku mītiņos un pasākumos – Litenē, Alūksnē, Lestēnē u.c. Šeit tad arī izpaudās, kurš ir patriots, kurš provokators, kā tika filmēti un fotografēti nākošai varai nevēlamie. Sekas drīz vien kļuva redzamas – kurš bija “spiests” emigrēt, kurš mīklaini mira, kurš, sastapdams nepārvaramu pretestību, gluži vienkārši nogāja malā.

Tad sākās latviešu tautas naivums un lētticība. Punktu tam pielika TF mītiņš Mežaparkā, kur disidentu gulagā pavadītie gadi bija lasāmi tikai uz transparenta, bet toni noteica bijušie kompartijas kadri, kas savos sarkanos ģimjus bija paspējuši nopūderēt ar baltu svītru, ieņemdami pirmo rindu baznīcu solos.

Protams, vārna vārnai aci neknābj. Tika aizmirsti trīs “D”, kuri bija rakstīti visu mītiņu plakātos. Ar DDD mēs gājām gājienā Sigulda-Rīga (šie lozungi ir redzami pie gājiena dalībnieku velosipēdiem).

18. novembra Latvijas vietā tika radīts 4. maija veidojums ar visām no tā izrietošajām sekām. Latvijā palika vairāk nekā 20 tūkstoši atvaļināto militāristu – to pašu, kuri lopu vagonos meta zīdaiņus un sirmgalvis un, jautri uzdzīvodami aizmugures bunkuros, dzina drošā nāvē savus karavīrus. Protams, šiem tūkstošiem bija un ir ģimenes. Mūsu pašu “bāleliņi” ar sajūsmu (gan par blatu, gan par naudu) šiem tūkstošiem piešķīra pilsonību.

Pēc Putina aicinājuma daļa tika apgādāta ar Krievijas pasēm – lai būtu iegansts izmantot Krimas variantu. Kāds naivums ticēt, ka mūs sargā NATO un ES! Lai okupētu Latviju, Maskavai pietiks ar pāris stundām, kamēr NATO spriedīs 72 stundas. Sankcijas?! Kā redzams Krimas gadījumā, tās ir kā blusas kodiens zilonim pakaļā.

“Pagājuši 25 gadi, kopš Latvija atdalījās no Kremļa žņaugiem, bet vai ir izpildīta kaut viena no DDD prasībām? Toni nosaka okupanti un kopā ar pašmāju varturiem turpinās genocīds pret latviešu tautu.”

Kā Rietumu lielvaras mūs nodeva pirms 70 gadiem, tā tās gatavas mūs “aizstāvēt” šodien.

Žēl, ka veselības dēļ nevaru vairs būt 16. martā pie Brīvības pieminekļa, Lestēnē vai septembra beigās Morē. Tomēr esmu lepns, ka 1944. gada rudenī 19. divīzijas varonīgie vīri noturēja Mores iecirkni pret desmitkārtīgu pārspēku, aizsūtot uz viņsauli vairāk nekā 2000 uzbrucēju, zaudējot 186 kritušos. Visus okupācijas gadus mani mocīja neizpildīta pienākuma apziņa šo varoņu priekšā. Tāpēc ar Atmodas pirmsākumiem kopā ar “Daugavas Vanagiem” un citiem patriotiem sākām kritušo kapa vietu apzināšanu un Mores kritušo legionāru Brāļu kapu izveidi.

Mūsu tautas pienākums un goda lieta ir pieminēt kritušos cīnītājus. Ja Lestēnē un Morē piemin galvenokārt tur kritušos, tad Brīvības pieminekliis ir vieta, kur varam nolikt ziedus tiem, kuru kapa vietas nav zināmas, to aicina iekaltie vārdi “Tēvzemei un Brīvībai” – par ko viņi atdeva savas dzīvības.

Pagājuši 25 gadi, kopš Latvija atdalījās no Kremļa žņaugiem, bet vai ir izpildīta kaut viena no DDD prasībām? Toni nosaka okupanti un kopā ar pašmāju varturiem turpinās genocīds pret latviešu tautu. Klanoties pa labi un pa kreisi, tika sagrauta Latvijas ekonomika un ražošana, tautas labākā daļa ir devusies uz

Rietumiem, jaunatne tiek nodzirdīta un indēta ar narkotikām, zaudēts darba tikums.

Kauns klausīties un skatīties uz valdošo eliti, kura pie pirmās izdevības buldurē krieviski, dažkārt pat tik slikti, ka krievu intervētājs spiests tulkot. Tādi kā *dombrovski, bērziņi, šleseri, ēlertes* pat kaunas no latviešu tautas vārda nosaukšanas, aizstājot to ar kaut kādu Latvijas tautu. Klausoties Straujumas vārdos, rodas iespaids, ka viņa ir marionete attiecīgo spēku rokās.

Varam daudz ko pārmest “Nacionālajai apvienībai”, bet katra viņu aktivitāte tiek nežēlīgi apkarota. Gadījums ar Cilinski parāda, ka ne tikai latviešu legionāri, bet viss latviskais tiek apkarots ar visām metodēm. Tuvojas vēlēšanas, top visādi veidojumi, lai apmuļķotu lētticīgo, verga sindromam padevīgo vēlētāju.

Nobeigumā gribu lūgt, lai neapvainojas tie krievi un cittautieši, kuri pilnībā ir integrējušies mūsu latviskajā vidē, no kuriem pat viens otrs latvietis var mācīties latviešu valodu.

Paldies “DDD” redakcijai un rakstu autoriem par drosmi izteikties par ticību latviskas Latvijas nākotnei.

Latvieti, padomā un attopies!

Patiesā cieņā,

Elmārs Bremšmits
Jūsu pastāvīgais lasītājs